

***Sorumlu Yazar/ Corresponding Author:**

Sertan AKBABA,
sertan.akbaba@bozok.edu.tr

JEL:

F52, F53, F55

Geliş: 4 Mart 2025

Received: March 4, 2025

Kabul: 3 Temmuz 2025

Accepted: July 3, 2025

Yayın: 30 Ağustos 2025

Published: August 30, 2025

Atıf / Cited as (APA):

Akbaba, S. (2025),

*İtalya'nın Kardeşleri Partisi: Dönüştürülen Batı
Milliyetçiliği ve Avrupa için Yeni Bir Anlatı,
Erciyes Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler
Fakültesi Dergisi, 71, 173-183,
doi: 10.18070/erciyesiibd.1651050*

İTALYA'NIN KARDEŞLERİ PARTİSİ: DÖNÜŞTÜRÜLEN BATI MİLLİYETÇİLİĞİ VE AVRUPA İÇİN YENİ BİR ANLATI

SERTAN AKBABA*

¹ Doç. Dr., Yozgat Bozok Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi,
sertan.akbaba@bozok.edu.tr

ÖZ

Avrupa'nın hangi bölgesi olursa olsun, gündemini epeyce meşgul eden konulardan biri istikrarlı bir biçimde yükselen *aşırı sağ* siyasetidir. İstikrarlı bir şekilde yükselen aşırı sağ siyaseti, Avrupa'nın her bölgesini epeyce meşgul eden konulardan biridir. Öyle ki 1990'ların ortasında uçlarda ve marjinal olarak nitelendirilen bu siyaset, günümüz Avrupa kıtasında hem ulusal düzeyde (ülkeler özelinde) hem de ulus-üstü (AB genelinde) düzeyde önemli kırılmalara sebebiyet vermektedir. Birçok örneği görülen bu siyasetin, ilk defa bir Batı Avrupa ülkesinde iktidara gelme başarısı, yükselişin ivmelendiğini göstermesi bakımından önemlidir. İtalya'nın Kardeşleri Partisi, kimlik siyaseti söylemini, siyasi olmaktan çok kültürel anlamda ifade edişi, Hans Kohn'un ortaya koyduğu Batı milliyetçiliği anlayışından epeyce farklı bir noktaya taşınması bakımından önemlidir. Bu çalışmanın amacı İtalya'nın Kardeşleri Partisinin 2014'den bu yana milliyetçi söylemini, basın materyalleri, parti programı ve parti lideri Giorgia Meloni'nin kamuoyu açıklamaları temelinde eleştirel söylem analizine tabi tutmak ve özellikle 2014'den bugüne milliyetçi siyaset ve söylemini ulusal bir zeminden çok, ulus ötesinde bir Batı milliyetçiliği söylemine doğru nasıl dönüştürdüğünü ortaya koymaktır.

Anahtar Kelimeler: Batı Milliyetçiliği, Göçmen Karşıtlığı, Zenofobi, İtalya'nın Kardeşleri Partisi

THE PARTY OF BROTHERS OF ITALY: TRANSFORMING WESTERN NATIONALISM AND A NEW NARRATIVE FOR EUROPE

ABSTRACT

Throughout Europe, a prominent issue that continues to occupy the agenda is the steady rise of far-right politics. This political shift, once described as marginal and fringe in the mid-1990s, has caused significant ruptures in today's Europe, both at the national level (particularly for member states) and at the supra-national level (the EU in general). The success of the far right, as numerous examples show, shows the importance of its acceleration, particularly in Western Europe. The Brothers of Italy party's nationalist discourse prioritizes culture rather than politics, thus placing it in a unique position within the frame of Western nationalism and contrary to what Hans Kohn once argued it to be. The aim of this study is to analyze the nationalist rhetoric of the Brothers of Italy party via a critical discourse analysis from 2014 to the present based on press materials, party programs, and public statements by the party leader Giorgia Meloni to understand how the nationalist discourse introduced is not limited to the Italian nation but also extends to wider Europe with the aim to protect the West as a whole.

Keywords: Western Nationalism, Anti-immigration, Xenophobia, Party of Brothers of Italy.

[An extended English abstract is available at the end of the article.]

GİRİŞ

Hans Kohn tarafından ortaya konan ve literatürü epey bir süre meşgul eden “Doğu-Batı” milliyetçiliği tartışması’nın yankıları, yeni boyutlar ve içerikler kazanarak devam etmektedir. Hans Kohn tarafından 1920’lerde geliştirilen dikotomisiz Batı (sivil) siyasi milliyetçilik ile Doğu (etnik) kültürel milliyetçilik ayrımıdır. Kohn Batı ile ilişkilendirdiği “iyi” milliyetçilik ile Batı dışı dünyaya özgü gördüğü “kötü” milliyetçilik arasında güçlü bir ahlaki ayrıma gitmiştir. Buna göre sivil milliyetçilik, batıya özgü, rasyonel ve kapsayıcı özellikler barındırırken, Doğu milliyetçiliği, doğuya özgü, duygusal ve dışlama eğilimini içermektedir (Kohn, 2017). Ne var ki, günümüzde bu ayrım geçerliliğini yitirmekte, Batı milliyetçiliği farklı yönleri ile tartışılmaktadır.

Tartışmalardan biri de “Batı milliyetçiliği” kavramına yeni bir perspektif sunan Avrupa’daki aşırı sağ¹ siyasetidir. Batı milliyetçiliği olarak Kohn tarafından ileri sürülen sivil milliyetçilik, diğer bir ifade ile siyasi milliyetçilik, Batı Avrupa menşei olup, gönüllülük esasına dayanan, bireysel haklar özelinde değerlerini dış dünyaya ihraç etmekten ziyade günümüzde Avrupa’yı korumakla kendini mükellef sayan ve daha savunmacı bir misyon edinen bir milliyetçilik halini almıştır. Öyle ki ulus-devleti aşan politik bir söylem olarak kabuk değiştirmekte ve siyasi bir milliyetçilik anlayışından, kültürel bir milliyetçilik anlayışına doğru evrilmektedir. Batı medeniyetine odaklanarak Batı medeniyetinin gelişmesini amaçlayan ve bunu sadece kendi ulus-devleti ile sınırlamayan ‘*ius culturae*’ (kültürel) odaklı Batı milliyetçiliği, Avrupa entegrasyonuna paralel gelişen ve ana akım siyasete doğrudan nüfuz edebilen bir hal almışken, aşırı sağ siyasetin refleksiyle karşılaşmaktadır. Bu çalışmanın amacı Doğu-Batı milliyetçiliği tartışması olmayıp, Batı milliyetçiliğine mensup sayılan ülke milliyetçilikleri muhtevasının siyasi olmaktan çok kültürel bir perspektife dayandığını ileri sürmek ve Batı milliyetçiliğinin esasen Doğu milliyetçiliği çizgisine kaydığını ortaya koymaktır. Kökenleri, ırkçı bir Avrupa emperyalizminin “*Doğu Doğu’dur, Batı da Batı’dır*” şeklindeki meşhur söylemi ile analiz edilirken, durum günümüzde böyle bir kesinlikle ifade edilememektedir (Anderson, 2001, s. 31). Bu söylemi entelektüel tartışmaların gölgesinden çıkararak gündelik siyasetin bir parçası haline getiren – bu çalışmada bir örneği analiz edilen – aşırı sağ partilerdir. Bu sebeple Doğu-Batı ayrımı üzerinden değil, aksine Batı’nın hâlihazırda içine düştüğü durum üzerinden bir inceleme yapmak gerekmektedir. Rogers Brubaker (2017) “*medeniyet neden ulusun yerini alıyor?*” sorusuyla esasen ulus anlatısının günümüz Avrupa’sında eksik kaldığını, birleştirici olma misyonundan çok ayrıştırıcı bir hale gelmeye başladığını vurgulamaktadır. Bu argüman, Avrupa’daki aşırı sağ partilerin öncülük ettiği “*Avrupalılar için Avrupa*” (Mudde, 2007) söyleminin giderek güçlendiği bir süreçte dikkatle irdelenmelidir. Bu çalışmada, aşırı sağın popülist bir aşırı milliyetçilikle ilişkilendirdiği “medeniyetçi” anlayışın Batı milliyetçiliğini nasıl dönüştürdüğü üzerinde durulacaktır.

Kimlik sorunun Avrupa’nın neredeyse tüm ulus-devletlerinde görülmesi, meselenin Avrupa çapında çözülmesi gerektiği düşüncesini geliştirmiş ve aşırı sağ partilerin meseleyi sürekli gündemde tutmaları ana-akım siyaseti de etkilemiştir. Avrupa kıtası içinde her yerde görülen bu siyaset biçimi, zaman zaman milliyetçilik (Colella, 2021), zaman zaman popülizm (Gianfranco, 2022; Lazar, 2024) ve zaman zaman dine (Ozzano, 2024) yaslanarak kitlelerin dikkatini ve ilgisini çekmektedir. Bu çalışmanın da amacı *İtalya’nın Kardeşleri Partisi* (FdI: Fratelli d’Italia) ve lideri G. Meloni’nin, öncü bir strateji olarak popülist milliyetçi siyaseti genel bir Avrupa anlatısına nasıl dönüştürdüğünü irdelemektir. Avrupa’daki bütünleşmeye paralel, Beck ve Grande’nin (2007, s. 98) belirttiği gibi “*ulus ötesi boyut, ulusal boyutun ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir*”. Siyaset etme biçimi ile bu duruma örnek teşkil edenlerin biri de hâlihazırda İtalya Başbakanı Giorgia Meloni’dir. Özellikle Avrupa’nın “geleneksel kültürel kimliğinin” göç ve çokkültürlülüğün oluşturduğu tehditlere karşı savunulması gerektiği inancı aşırı sağ tarafından dile getirilirken, bu inanç 1990’ların ortası ile ivmelenerek Avrupa siyasetinde artan bir eğilim ile kendini

yeniden göstermiştir. Bu sürece aşırı sağın üçüncü dalgası² (Mudde, 2019) da denilmektedir. Avrupa genelinde destek ve oy oranlarını yükselten bu partilerin, iktidara taşınmaları durumunda, popülist milliyetçi siyasetlerini bir ölçüde yumuşatacakları zira bu siyaset etme biçimlerinin tamamıyla stratejik olduğu düşünülmektedir. Ne var ki, bu çalışmada analizi yapılan İtalya’nın Kardeşleri Partisinin iktidar öncesi ve sonrasında retorğinde herhangi bir değişikliğe gitmemesi, siyaset etme biçiminin, geçici değil kalıcı bir yönde yerleştiğini göstermektedir. Bu çalışmada İtalya’nın Kardeşleri Partisi ele alınmış ve izlediği siyaset üç ana tema – kolektif tahayyül, egemenlik, göçmen karşıtlığı – özelinde ele alınarak, Batı milliyetçiliğinin nasıl değiştirildiği ve içinin nasıl doldurulduğu hususuna değinilmiştir. Farklı isimlerle – “ihtiyatlı bir milliyetçi” (Mingardi, 2023), “kadın milliyetçisi” (Vitali, 2023), “ateşli milliyetçi” (Adler, 2022), “pragmatik Avro-milliyetçi” (Fasola ve Lucarelli, 2024) – anılan Başbakan G. Meloni’nin 2014 yılında başlayan parti liderliğinden 2025 yılına kadarki söylemlerinden örnekler sunularak, eleştirel söylem analizi üzerinden bir okuma yapılmıştır. Zira eleştirel söylem analizi “güç,” “toplum” ve “kültür” gibi – popülist milliyetçi siyasetin de merkezinde yer alan – kavramlar etrafında aşırı sağ siyasal söylemin nasıl oluşturulduğunu ortaya koymaktadır (Van Dijk, 2015).

I. POPÜLIST MİLLİYETÇİ SİYASETİN İNŞASI VE ELEŞTİREL SÖYLEM ANALİZİ İLE ÇÖZÜMLENMESİ

Giderek heterojenleşen modern ulus-devletin ortaya çıkardığı koşullar beraberinde farklı toplumsal talepleri ve bu taleplere yanıt verilmesini zorlaştırmaktadır. Laclau’ya (2005) göre toplumun farklı kesimlerinin aidiyet hususundaki çekinceleri, beraberinde farklı talep ve beklentileri ortaya çıkarmaktadır, bu durum popülist siyasete daha fazla alan açmaktadır. Popülizm hem sağ hem de sol siyaset içinde görülebilen bir kavramdır. Günümüz Avrupa’sında popülizmin öncelikle ulusal kimliklerin aşınmasıyla ilintili kültürel endişeleri dile getiren aşırı sağ partileri beslediği görülmektedir. Tartışmalar bir yönüyle göçmen sorunu ve neticesinde ortaya çıkan göçmen karşıtı siyasete gelmektedir. Anderson’un (2001, s. 33) makalesindeki “*bu göçlerden ne çıkacağı, hangi kimliklerin üretileceği son derece karmaşık ve büyük ölçüde cevapsız sorulardır*” argümanı üzerine epeyce düşünmek gerekmektedir.

Bu sebeple çalışmaya teorik bir altyapı sunması açısından hem popülizm hem de milliyetçilik teorilerine yer vermek kaçınılmazdır. Zira ivmelenerek yayılan popülist milliyetçi rüzgâr ve merkezindeki “söylem” ve “söylemin gücü” kullanımı Avrupa’da giderek yayılmaktadır. Popülizm, kavramının “ince merkezli bir ideoloji” (Freeden, 1996; Mudde, 2004) “bir siyasi seferberlik biçimi” (Bonikovski ve Gidron, 2013) “söylemsel bir tarz” (Bale vd., 2011), “söylemsel ve üslupsal bir repertuar” (Brubaker, 2017) gibi farklı tanımlamalarını görmek mümkündür. Avrupa boyutunda, aşırı sağın kimlik, gelenek, kültür vb. savunulmasını vurgularken ortaya koyduğu geleneksel politikalarla ilişkilidir. Betz (1993) kavramı tanımlarken “hınç” (resentiment) olgusuna atıfla, bir hınç halinin seferber edilmesi olarak ifade etmektedir. Bu hınç halinin öncelikle yerleşik siyasi partilere, ikinci olarak göçmenlere ve yabancılara yönelik olduğunu belirtmektedir.

Popülizm kavramına farklı yaklaşımlar olsa da genel olarak kabul gören görüş “toplumun iki homojen ve düşman gruba – *halk ve yozlaşmış seçkinlere* – ayrıldığını ve politikanın halkın genel iradesinin bir ifadesi olması gerektiğini savunmaktadır” (Mudde, 2004, s. 543). Bu tanımlama dikey dışlamaya odaklanarak yatay olan bir başka tartışmayı da başlatmaktadır. Kitlesele göçün bir sonucu olarak Avrupa’da görülen popülizmin ifade edilişi çoğunlukla *halk ile tehlikeli öteki* arasında olup yatay bir dışlamaya yol açmaktadır. Ulusal düzlemde ele alınan ortak çıkar ve iradeye sahip olan topluluğun, ortak iradesini etkileyen herhangi bir unsur ise “içerideki düşman” olarak nitelendirilir. Bu dışlama, Avrupa’da ulus sınırlarını açıkça aşmakta ve aşırı sağ partiler tarafından

¹Bu çalışmada aşırı sağ kavramı; tüm insanların eşit olduğu fikrini reddeden, çoğulculuk karşıtı, istenmeyen gruplara karşı göç ve entegrasyon muhalifi, sosyal ve kültürel alanda baskın olmayı savunan, milliyet ayrımcılığında bulunan ve belirli dinsel grupların üstünlüğünü savunan siyasal görüş olarak ele alınmıştır. Bkz. P. Ignazi (2003) *Extreme right parties in Western Europe*, Oxford: Oxford University Press.

²Cas Mudde bu noktada bir dördüncü dalğanın 2000 yılında başladığını belirtmektedir. 2015 yılındaki mülteci krizi ile ivmelenen bu dalga aynı zamanda aşırı sağın ana akıma dönüşmesiyle de bilinmekte, aşırı sağ partiler ana akım sağ tarafından koalisyon içine kabul edilebilmekte ve politikaları ana akım sağ siyaset tarafından ilümlü bir biçimde dönüştürülmektedir. Bkz. C. Mudde, “The Study of Populist Radical Right Parties: Towards a Fourth Wave, Center for Research on Extremism, C-REX Working Paper Series, No.1, 2016. Cas Mudde, *The Far Right Today*, Great Britain: Polity Publications, 2019.

Avrupa genelinde “ortak tehlike” olarak değerlendirilmektedir. Aşırı sağ partilerin ayrı ayrı motivasyonları olduğu ve karşılaştırıldıkları takdirde farklılık gösterdikleri açıktır. Ne var ki farklılıkları ve kendi siyasi hedefleri dışında, ortaya koymaya çalıştıkları siyasi bir hikâyeyi de paylaştıkları görülmektedir. Missiroli’ye (2011) göre bu hikâyenin özünde kitlelerin hayal gücüne nüfuz eden bir “korkutma söylemi” ve “korku anlatısı” mevcuttur. Aşırı sağ partiler bu siyasi hikâyeyi, ulus ile sınırlandırmayıp ulus-ötesiyle paylaşmayı ve aynı zamanda onlara da hitap etmeyi hedeflemektedirler. Avrupa entegrasyonunun bir sonucu olan iç içe geçmişlik durumu, vatani, bu durumda Avrupa’yı savunma uğruna anlatının yeniden yazıldığı bir döneme geçildiğini göstermektedir.

Yukarıda sözü edilen farklı tanımlamalara karşın, popülizm, bu çalışmada siyasal söylem olarak ele alınmaktadır. Siyasal alanı doğrudan ve yalın bir dille basitleştirerek siyasal bir iletişim olarak ele alınmaktadır. Bunun sebebi Avrupa genelindeki aşırı sağ partiler tarafından paylaşılan ortak bir dilin ortaya çıkmasında yatmaktadır. Paylaşılan ortak söylem tek tip bir üsluba sahipken, popülist milliyetçi (yerlilik) bir retorik, çoğulculuk karşıtlığı ve nefret söylemi gibi birtakım bileşenlerini bir araya getirmektedir.

Avrupa genelindeki popülist aşırı sağ partiler kendilerini Avrupa değerlerini, kültürünü ve daha geniş anlamda Avrupa medeniyetini savunucuları olarak göstermektedirler. Weyland’ın ifade ettiği gibi “*popülizm kişisel bir liderin, çoğunlukla örgütlenmemiş çok sayıda takipçiden gelen doğrudan, aracısız, kurumsallaşmamış desteğe dayalı olarak hükümet gücünü aradığı veya kullandığı bir siyasi strateji olarak tanımlarken*” (2001, s. 5), bu strateji ve söylemi gerçekleştiren partilerin milliyetçi retoriğe başvurdukları görülmektedir. Zira araçsallaştırılan milliyetçi siyasetin hedefinde devlet gücünü elde etme ve kullanma vardır (Brass, 1991; Breuilly, 1993). Paul Brass milliyetçi siyaseti “etnik gruplar içindeki elitlerin ve karşı elitlerin grup kültürünün yönünü belirleme, kültüre yeni değer ve anlam yükleme ve bunları grubu harekete geçirmek, çıkarlarını savunmak ve diğer gruplarla rekabet etmek için semboller olarak kullanma süreci” şeklinde tanımlamaktadır (1991, s. 75). Sosyal ve kültürel uygulamalar, değerler, mitler, gelenekler, siyasi ve ekonomik çıkarlar için rekabet eden elitlerin elinde siyasi araçlar haline gelmektedir. Breuilly’ye (1993, s. 1) göre milliyetçilik, “güçü ele geçirmeye veya kullanmaya çalışan ve bunu milliyetçi söylemle meşrulaştırmaya çalışan bir siyaset biçimi” olarak tarif etmektedir. Benzer argümanı eleştirel söylem analizi de dile getirmektedir. Van Dijk’e (2008b) göre söylem analizinin merkezinde güç kavramı yer almaktadır. Buradaki güç, grupların ve kurumların gücü olarak ifade edilmekte ve güç kavramı kontrol kavramı ile ilişkilendirilmektedir. Van Dijk bunu şöyle özetlemektedir: “metnin ve konuşmanın bağlamlarını ve yapılarını kontrol etmek, gücün ilk büyük uygulama biçimiye, bu tür bir söylem yoluyla insanların zihinlerini kontrol etmek, egemenliği ve hegemonyayı yeniden üretmenin dolaylı ama temel bir yoludur” (2015, s. 472). Söylem yoluyla kontrol; kitlelerin bilgisini, görüşünü, tutumunu ve ideolojisini kontrol etmeyi amaçlamaktadır.

Hem milliyetçiliğin hem de eleştirel söylem analizinin merkezinde “güç” kavramı yer almaktadır. Milliyetçilik “siyasetle ilgilidir ve siyaset de güçle ilgilidir” (Breuilly, 1993, s. 1). Eleştirel söylem analizi ise, başkalarının eylemleri ve zihinlerinin kontrolüne ve gücün söylemde nasıl gizlendiğine odaklanmaktadır (Van Dijk, 2015). Bu argüman, milliyetçiliğin popülerleştirilmesi ve güç devşirme adına liderlik söylemi yoluyla kullanılması bağlamında (Breuilly, 1993, s. 344) İtalya’nın Kardeşleri Partisi örneği üzerinden analiz edilecektir. Zira eleştirel söylem analizi “toplumsal grup veya kurumların özelinde, liderlerin kamusal söyleme erişme ve onu kontrol etme gücüne daha fazla sahip olduklarını belirtmektedir” (Van Dijk, 2015, s. 470).

Milliyetçi ideolojinin bu şekilde araçsallaştırılması, onun popüler bir çekiciliğe sahip olmasına sebep olur. Breuilly’nin tanıttığı milliyetçiliğin popülarite kazanmasının üç adımı olan *basitleştirme* (simplification), *tekrarlama* (repetition) ve *somutluk* (concreteness); eleştirel söylem analizi argümanları ile de örtüşmektedir (1994, s. 111).

Basitleştirme her şeyden önce klişelerin (stereotip) inşasını içerir. Tarihi ve etnik özellikler veya kültürel uygulamalar açısından ulusun klişeleri olduğu gibi ötekilerin klişeleri de vardır. Dolayısıyla bir takım basma kalıp klişeler üzerinden kimlik inşası gerçekleşir (Breuilly, 1994,

s. 111). Bu; ‘biz’ ve ‘öteki’ arasındaki farkları somut bir biçimde ortaya koyan bir süreçtir. Bize, kim olduğumuz konusunda ipuçları veren klişelerden çok, kim olmadığımızı daima düşündürten bir süreçtir. Bir diğer adım olan tekrarlama ise konuşmalar, gazeteler, makaleler, mitingler, şarkılar, ritüeller vb. aracılığıyla tekrarlama ve sürekli hatırlatma sürecidir (Breuilly, 1994, s. 111). Daha önce söylenmiş veya yazılmış bir şeyin sürekli tekrarlınması eylemidir. Benzer olaylar hakkında sürekli tekrarlama zihinsel modellerin genelleştirilmesi durumudur. Hedef ise kitleyi genel bilgi ve ideolojiye koşullayabilmektir (Van Dijk, 2015, s. 473). Nihai hedef ise, söylemi gerçekleştiren tarafın, alıcı kitleyi etkileyerek, zaman zaman sarsarak ve alıcı kitlede yankı uyandırarak söylem içinde ağırlık veya örtük olan düşünceleri kabul ettirmesidir. Bu basitleştirilmiş ve tekrarlanan temaların somut bir forma dönüştürülmesi, öncelikle sembolizm yoluyla ve birtakım uygulamalar ile mümkündür. Bu uygulamaların en başında hem iletişim araçları hem de siyasi söylemle yeniden üretime sokulan kimlik inşası gelmektedir. Kimlik inşası, bu çalışmada da bir örneğine yer verilen milliyetçi bir partinin çalışmasının da temel bir parçası haline gelmiştir.

Breuilly (1994, s. 93) tarafından ortaya atılan ve yukarıda sözü edilen milliyetçi siyasetin popülarite kazanması adına takip edilmesi gereken üç adım, beraberinde üç ayrı – koordinasyon, harekete geçirme, meşrulaştırma – fonksiyonu da yerine getirmelidir. Koordinasyon veya eşgüdüm (coordination) görevi çeşitli siyasi çıkarları tek bir hareket içinde bir araya getirmek ve bir değerler birliği sağlamak adına milliyetçi siyaset tarafından gerçekleştirilmektedir. Seferberlik ya da harekete geçirme (mobilization) milliyetçiliğin yeni grupları siyasete dâhil etmek ve onlara siyasi hedef ve gerekçe sunma açısından önemli bir hedefi de yerine getirmektedir. En nihayetinde meşrulaştırma (legitimization) ise dışarıda kalanlara siyasi hareketin kabul edilebilir bir imaj sunması konusunda rol oynaması (Breuilly, 1994, s. 93) bakımından önemlidir. Hem milliyetçilik çalışmaları hem de eleştirel söylem analizi siyasal eylemlerin “güç” kavramını merkeze alarak sunduğu yaklaşım ilerleyen bölümde irdelenecek olan İtalya’nın Kardeşleri partisinin inşa etmeye çalıştığı anlatıya teorik bir altyapı sunması açısından önemlidir. Meloni ve lideri olduğu İtalya’nın Kardeşleri Partisi hem Avrupa’da itibar kazanmak hem de müttefik edinmek adına Batı milliyetçiliği söylemini içeride radikal, dışarıda ise ılımlı bir siyaset olarak nasıl sunduğunu anlama noktasında önemlidir.

II. BATI MİLLİYETÇİLİĞİ TARTIŞMASI ÜZERİNDEN İTALYA’DA AŞIRI SAĞ PARTİLERİN YÜKSELİŞİ

Kimlik ve aidiyet meselesinin tarihsel bir değişim geçirmesiyle beraber, yeni ve daha esnek birtakım tanımlamalar yapılmaktadır. Kohn’un belirttiği gibi “milliyetçiliğin ortaya çıkması kitlelerin artık ulusun içinde değil, ulusun parçası haline gelmeleri” tezinden yola çıkılarak (1994, s. 163) bu noktada adeta kabul değiştiren Batı milliyetçiliğinin Avrupa kıtası için yeniden yorumlanmasını gerektirmektedir. Çünkü Kıta’da yer alan ulus-devletler, çoketnikliliğe ve beraberinde çokkültürlülüğe ev sahipliği yapmaktadır. Bu ev sahipliği konumundan ötürü, aşırı sağ siyaseti, yukarıda belirtilen göçmenlerin ulusun içinde ama ulusun parçası olmadıkları argümanını yeniden üreterek ortaya koymaktadır. Kohn tarafından ortaya konan “kendilerini milletle, medeniyeti milli medeniyetle özdeşleştirdiler” (1994, s. 163) tezinin göçmen sorunsalıyla beraber yeniden ele alınması gerekmektedir. Zira medeniyet tartışması üzerinden günümüz Avrupası kabul değiştirmekte, kıtada yer alan göçmenler kendiliğinden Avrupa medeniyeti için tehdit olarak lanse edilmektedir. Bunun beraberinde kültürel öğeleri daha fazla ortaya çıkarma ve bu öğelerin nasıl korunması gerektiğine dair gelişen söylem, Avrupa siyasetine savunmacı bir misyon yüklemektedir.

Siyasi/batı milliyetçilerin hedefi, üyelerine tek tip vatandaşlığı garanti edecek temsili bir ulusal devlet ortaya koymaktır. Siyasi/Batı Milliyetçileri mevcut siyasi yapıya karşı farklı grupları harekete geçirmek ve onları bu birleşik amaca yönlendirmek için merkezi yöntemler oluşturarak yasal-rasyonel çizgilerde örgütlenme eğiliminde olmuşlardır. Öte yandan kültürel/doğu milliyetçilerin amacı daha ziyade tarihi topluluğun ahlaki gelişimi paralelinde kendine özgü ulusal medeniyetin yeniden üretimidir. Doğu’da yükselen bu milliyetçilik (burada ‘Doğu’ Orta ve Doğu Avrupa ile Asya kıtasını ifade etmektedir)

anlayışı, Batı'nın rasyonel düşüncesine bir yanıt olarak duygusal yönün ağır bastığı organik bir bağ şeklinde ortaya çıkmıştır (Kohn, 1946, ss. 329-39). Kohn (1994, s. 163) milliyetçiliği, “ulus içindeki tüm mensupların birbirlerine karşı bir sempati duymasına yol açarken, uluslararası alanda ise insanlara karşı ilgisizlik, güvensizlik ve nefret şeklinde geliştiğini” belirtmiştir. Günümüzde ulus içi-dışı tartışması sürece çok daha farklı bakmayı gerektirir çünkü zaman zaman ulusal açıdan duyulamayan gurur ve sempati bir ölçüde Avrupa ve Avrupalı gururuna ve sempatisine dönüşebilmektedir. Bu durum, benzer olma ve dahası bundan gurur duyma eylemini ulus içinden çok ulus dışında (Avrupa'da) aramakla ilgilidir. Bu partilerin savunma durumuna geçmelerinin nedeni ise ulusal kimlik meselesinin tehlikeye düştüğünü düşünmeleri ve bunun sebebinin yaşanan göç hareketlerine bağlamalarıdır. Ayrıca yine bu partiler, kültürel güvensizlik söylemi üzerinden kültürü Batı medeniyeti içinde yeniden canlandırma motivasyonu ile hareket etmektedirler.

Kohn'a (1994, s. 164) göre bir kültür “bilimsel olarak daha gelişmiş kültürlerle karşı karşıya geldiğinde, bir zamanlar büyük bir medeniyetin soyundan geldiğini iddia etmek için tarihine çekilerek...” kendini yeniden üretime sokabilmektedir. Aslında Avrupa'da yaşanan hâlihazırda durum budur. Kültürlerinin yozlaştırıldığı iddiası ile aşırı sağ siyaset Avrupa medeniyeti tezine yaslanarak, bir yeniden üretime başvurmaktadır. Bu siyaseti güderken, sadece ulusal olan, ulusa ait olan pratiklerle yetinmeyip, Avrupa'ya özgü olan birtakım pratikleri de dile getirerek tartışmayı sürdürmektedirler.

Esasen kültürel olarak donanımlı olan Batı Avrupa'nın, milliyetçilik olgusu etrafında kültüre çok fazla yer bırakmadığı, bir ölçüde elit seviyede kaldığı gerçeği, bugün yaşananların sebeplerinden biridir. Zira Batı Avrupa'da sivil bir milliyetçilik içinde ve vatandaşlık kavramı etrafında, hak ve özgürlükler odaklı bir anlayış benimsenmiştir. Lakin aşırı göç neticesinde Avrupa'daki farklı kesimlerin entegrasyonu ciddi bir sorun olarak çözülmeyi beklemektedir. İtalya örneğinden yola çıkarak ve Başbakan Meloni'nin söylemlerine bakıldığında “kültürel muhafazakârlık,” “kültür savaşı,” “kültürel panteon” gibi kavramlara referansla mesele her daim sıcak tutulmaktadır. Milliyetçiliğin, seçkinlerce yaratıldığı ya da Hobsbawm'un (1990) deyiimiyle “icat edildiği” neticesinde ortaya çıkan, Gellner'in (1983) deyiimiyle “yüksek kültür”, ulusun tüm tabanını kucaklamak şöyle dursun, ulusun içine yeni kabul edilenlerin yarattığı çeşitlilikle beraber daha da karmaşık bir hal almaya başlamıştır. Batı'daki milliyetçiliğin geçmişi duygusalıktan uzak, günümüz politik gerçekliği ve mücadeleleri içerisinde bir ulus inşa etme çabasıyla var olmasından ötürü kültürel olarak sorgulanmasını gerektirmektedir. Günümüzde Avrupa için sıkça dile getirilen “kültür savaşı” söylemi, ilk olarak kültürel kopuş açısından, ikinci olarak kıtaya yönelik yaşanan kitle göçleri sebebiyle yoğun olarak işlenmektedir.

Batı eksenli dile getirilen “kültür savaşı” tezleri ise aşırı sağın, Doğu-Batı milliyetçiliği tartışmasına kattığı bir başka hususun ‘Doğu milliyetçiliğinin’ *ius sanguinis* (kan bağı esası), ‘Batı milliyetçiliğinin’ ise *ius soli* (toprağa dayalı) odaklı olması ve yeniden yorumlanması gerektiridir. Bu sebeple ana-akım siyaset, *ius sanguinis* (İtalya'da hâlihazırda uygulanan) kavramının katı bir şekilde yorumlanmasını ve yarattığı çıkmazı aşmak adına *ius culturae* (kültürel odaklı) kavramını önermektedir (Brioschi, 2018; Mazzeschi, 2024). İç sınırların ortadan kalktığı bir Avrupa kıtası için kaçınılmaz olan esasen budur. Ne var ki göçmenlerin yaşadığı kültürel uyumsuzluk, bu kavramın içinin nasıl doldurulacağı konusunda bir tıkanmaya sebep olmaktadır. İtalya'nın Kardeşleri Partisi ise *ius culturae* önerisine sadece İtalya'yı değil Avrupa'yı koruma refleksiyle karşı çıkmaktadır. Partinin karşı çıkışının sebebi ise kitlesel göçün Avrupa'da entegrasyonla sonuçlanmadığı, aksine Batı kültürünü tehdit eden “batı kimliğinin İslamlaşma süreci” (Brioschi, 2018) biçiminde ifade etmektedir.

Bunu daha iyi anlamak için, Meloni'nin yaptığı konuşmaları eleştirel söylem analizi yoluyla analiz etmek önemlidir. Bu doğrultuda eleştirel söylem analizini kullanmanın önemi, gücün söylemde nasıl bağlandırdığını anlamaktır. İtalya'nın Kardeşleri Partisi ve lideri Meloni'nin, milliyetçiliğin abartılı ve sert üslubunu ve “ötekini” linç edercesine dili bir silah (Wodak, 2015) olarak nasıl kullandığını anlamak açısından önemlidir. İlerleyen bölümde Meloni'nin birçok konuşmasına atıfla ‘savunma’, ‘savaş’, ‘mücadele’, ve ‘saldırı’ gibi kavramlar etrafında oluşturmaya çalıştığı güç eksenli söylemin,

topyekûn bir Avrupa anlatısına nasıl dönüştürüldüğü tartışılmaktadır. Lakin öncesinde İtalya'nın Kardeşleri Partisinin de bir ölçüde içinden çıktığı İtalya'daki aşırı sağın tarihsel gelişiminden söz etmek yerinde olacaktır.

İTALYA'DAKİ AŞIRI SAĞIN TARİHSEL GELİŞİMİ

Savaş sonrası İtalya'da aşırı sağın üç temel unsurdan beslendiği görülmektedir. Birincisi resmi neo-faşist parti olan İtalyan Sosyal Hareketi, ikinci olarak İtalyan Sosyal Hareketi içinden çıkan fraksiyonlar; *Yeni Düzen* (Ordine Nuovo), *Ulusal Öncüler* (Avanguardia Nazionale), *Mussolini Eylem Birlikleri* (Squadre di Azione Mussolini) vb. ve üçüncü unsur olan Nouvelle Droite³ (Ignazi, 1993, s. 75). Günümüz iktidardaki aşırı sağ ittifakını anlamak adına aşırı sağın İtalya'daki gelişimine kısaca değinmek gerekmektedir. Zira iktidardaki İtalya'nın Kardeşleri Partisi'nin kökenleri, sürekli kabuk değiştiren İtalyan aşırı sağın 1946 yılında İtalyan Sosyal Hareketi Partisinin kurulması ile başlamaktadır. Esasen İtalyan aşırı sağ partilerin, geçmişi şovenist demagoglarının günümüz popülist milliyetçilerine dönüşmesi (Paxton, 1998) süreci şeklinde ifade edilebilir. İtalyan Sosyal Hareketi ismi ile Mussolini destekçileri tarafından kurulan parti ilk olma özelliğini taşımaktadır. Parti'nin faşist mirası reddetmemesi, neo-faşist bir parti olarak anılmasına sebep olmuştur.

Aşırı sağ her daim İtalyan siyaseti içinde var olmuştur. Öyle ki İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ertesinde dahi neo-faşist bir parti olan İtalyan Sosyal Hareketi'nin kurulmuş olması bunu kanıtlar niteliktedir. Parti İtalya'nın istikrarına katkı sunmak isteyen korporatist, ultra-milliyetçi ve muhafazakâr bir çizgiyi benimsemiştir. Milliyetçilik söylemi içine harmanladığı ‘vatan’ ‘şeref’ ve ‘sadakat’ gibi geleneksel değerleri, toplumsal birlik vurgusu ile ortaya koymaya çalışmıştır. Korporatizmi savunan parti, devletin organik ve hiyerarşik olarak yapılandırılmasını, merkezi ve otoriter olması gerektiğini savunmuştur (Albanese & Hierro, 2016). Daha çok düşük ücretli, alt orta sınıf ve öğrencilere hitap eden parti, seçmen nazarında çok fazla başarı gösterememiştir. Parti 1950-1980 arası ultra-milliyetçi çizgisi sebebiyle çekiciliğini sürdürse de iktidar başarısı gösterememiş ve 1950 – 1980 arası dönemde aldığı oy oranı en düşük %2,0 ile en yüksek %8,6 arası değişmektedir. 1990'lara gelindiğinde parti büyük ölçüde faşizm ile ilişkisine daha fazla mesafe koyarak, post-faşist bir evreye geçmiştir. 1994 yılında dağılan Hristiyan Demokratlarla birleşerek Ulusal Birlik (AN: Alleanza Nazionale) ismiyle yeni bir oluşuma gitmiştir. 1995 yılında ise oluşum Ulusal Birlik Partisi adını alarak siyaset sahnesine girmiştir. Ulusal Birlik Partisi, hedef kitlesi ve tabanını genişleterek 2000'lere kadar birçok koalisyon hükümeti içinde yer almıştır. 1990'ların ortasında aşırı sağ partilerin, faşizmden bir ölçüde uzaklaşarak günümüzde yoğun olarak tartışılan göçmen karşıtlığı söylemi eksenine kayması bu yıllarda başlamıştır. İtalyan siyaseti için aşırı sağ partiler yeni bir olgu olmamakla beraber, özellikle 1990'ların ortası ile bu partilerin bir ivme yakaladıkları gözlemlenmektedir.

2000'lerin başında ise merkez saği birleştirmek adına Berlusconi öncülüğündeki İtalya İleri (FI: Forza Italia) 2006 yılında “özgür halk” mottosu beraberinde kurmayı teklif ettiği Özgürlük Partisinin (PdL: Popolo della Libertà) kurulması adına ilk adım atmıştır. Başlangıçta partinin teklifine sıcak bakılmamış, yerine 2008 seçimlerine ortak liste ile katılım çağrısı yapılmıştır. Berlusconi öncülüğünde İtalya İleri Partisi ile Fini öncülüğündeki Ulusal Birlik Partisi seçim ittifakında bulunmuşlardır. İttifakın seçimden birinci çıkması, seçim ittifakını bir yıl sonra tek bir partiye dönüştürmüştür. Ne var ki 2012 yılına gelindiğinde parti içi anlaşmazlıklar ve görüş ayrılıkları beraberinde kopmaları getirmiştir. Ayrılanların arasında ise bugünkü iktidarın lideri Meloni de vardır. Meloni ve arkadaşlarının 2012 yılında kurdukları İtalya'nın Kardeşleri Partisi milliyetçi, muhafazakâr ve post-faşist bir çizgide yer almaktadır. Parti 2022 seçimlerinde büyük bir başarı göstererek iktidara gelmeyi başarmıştır. Yukarıda özetlenen siyasi yolculuğun, esasen İtalya'da aşırı sağın kendisini sürekli yeniden üreterek ortaya

³Nouvelle Droite, Yeni Sağ (İtalyaca Nuova Destra) ismiyle bilinen etno-milliyetçi bir düşünce kuruluşudur. 1968'de kurulmuş ve çok-kültürlülüğe, liberal demokrasiye ve kapitalizme karşı bir çizgide yer almıştır. Kuruluşun başlıca hedefi ise pan-Avrupa kimliğini yeniden canlandırmak ve geriçi olmayan bir muhafazakâr devrim gerçekleştirmektir. Fransa'da ortaya çıkmasına karşın Avrupa'da birçok ülkede fikirleri benimsenmiş ve Yeni Sağ'ın gelişimine katkı sunmuştur. Bkz. Tamir Bar-On (2008) “Fascism to the Nouvelle Droite: the dream of pan-European Empire” *Journal of Contemporary European Studies*, 16 (3): 327-345.

koymasını göstermesi bakımından önemlidir. İtalya'nın Kardeşleri Partisinin “köklü yeni gelen” (Baldini vd., 2022) olarak adlandırılması da esasen kuruluşundan itibaren önceden var olan örgütsel kaynaklar ve sembolik unsurları taşıması bakımından seçmen tarafından bilindik olarak görülmesindendir (Baldini vd., 2022, s. 386).

III. AŞIRI SAĞ İTTİFAKI VE ÜÇ SÖYLEMİ ÜZERİNDEN İTALYA'NIN KARDEŞLERİ PARTİSİNİN ANALİZİ

İtalya'nın Kardeşleri Partisi ismi ile siyaset sahnesine çıkan ve İtalya'da iktidarda olan bir çatı partisi olarak yer almaktadır. Dolayısıyla parti olarak anılması bir yana, ittifak olarak da nitelendirmek mümkündür. İtalya'nın Kardeşleri ismi ile İtalyan siyasetine giren parti, esasen kuruluş aşamasında davetkardı ve en başından ittifak kurmayı arzulamaktaydı. Fazla bir süre geçmeden davete icabet eden partiler oldu ve parti günümüzdeki ittifakına büründü. Parti; İtalya'nın Yönü (DI: Direzione Italia), Ulusal Egemenlik Hareketi (MNS: Movimento Nazionale per la Sovranità), Kahraman Güney ve Sağ Cephe gibi siyasi oluşumları da içine alacak şekilde tabanı genişletmeyi başarmıştır. Parti lideri Meloni'nin “Biz her zaman birleşik bir merkez-sağ fikrini savunduk” (The American Conservative Interview, 2021) açıklaması ittifaka hem günümüz hem de gelecek açısından açık olduğunu teyit etmektedir. Bu çalışmada analiz edilen ve Meloni'nin Batı milliyetçiliği retorik de esasen kurulan ittifakın pekiştirilmesi açısından da önemlidir. Batı Avrupa'da ilk defa aşırı-sağ bir parti iktidara gelme başarısı göstermiş ve fakat bu iktidarı koalisyon ortakları ile paylaştığı unutulmamalıdır. Parti'nin siyasi yönelimine bakıldığında parti; milliyetçi, muhafazakâr, anti-woke⁴ ve Avrupa-şüpheli bir parti olarak tanımlanmaktadır (Basile & Borri, 2022; Vampa, 2023). İtalyan siyasi sisteminin 1990'larda geçirdiği dikkate değer değişikliklere rağmen, İtalyan kamuoyundaki Avrupa yanlısı olma görüşünün güçlü kaldığını, popülist partiler arasında ise Avrupa-şüpheli tutumların ortaya çıktığını vurgulamak önemlidir. İtalya'nın Kardeşleri Partisi de Avrupa-şüpheli bir parti çizgisinde yer almakla beraber, Avrupa Parlamentosu içinde Avrupa Muhafazakârlar ve Reformistler Grubu içerisinde de yer almaktadır. Hatta Meloni bu partinin de başkanlığını yürütmektedir.

Uzun yıllar siyasetin içinde, bakanlık ve milletvekilliği yapmış olan Meloni ve yönetimindeki İtalya'nın Kardeşleri Partisinin başarısı, büyük ölçüde Meloni'nin karizması ve kişiliği ile ön planda olmasıyla doğrudan ilintilidir. Lider kişiliğinin iddialı, güvenilir, yetkin gibi sıfatlarla anılmasının en önemli sebebi ise Meloni'nin iletişim becerisi ve söylemleri ile kitlelere doğrudan dokunabilmesiyle alakalıdır. Meloni yeni bir anlatıyla partinin ve ittifakın ideolojik konumunu güçlendirirken, bunu sadece İtalya ile sınırlı kalmayıp, Avrupa'nın da sahiplenmesi gerektiğini savunmaktadır. Partinin dikkat çekmesi ve hızla mercek altına alınması esasen bir faşist⁵ parti olup olmadığı noktasında günümüz tartışmalarında sıkça rastlanmaktadır. Partinin başkanı Meloni her ne kadar partisini “merkez de yer alan bir muhafazakâr parti” olarak tanımlıyorsa da literatürde “aşırı-sağ”, “post-faşist”, “popülist” gibi kavramlar ile sıkça anılmaktadır. Partinin, faşist ideoloji ile bu kadar ilişkilendirilmesinin bir başka sebebi de Meloni'nin neo-faşist bir parti olan İtalyan Sosyal Hareketi partisinde yıllarca aktif olarak görev almasıdır. Tartışılan bir başka husus ise, bir Batı Avrupa ülkesinde ilk

defa “aşırı sağ” olarak nitelenen bir partinin iktidara gelmesidir. Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde “aşırı sağ” partiler iktidara gelirken, Batı Avrupa ülkelerinde oylarını yükseltmekle beraber, iktidara gelebilen bir “aşırı sağ” İtalya örneğine kadar yaşanmamıştır. Bu örneğin bir ‘domino etkisiyle’ diğer Batı Avrupa ülkelerine yayılıp yayılmayacağı ayrıca bir tartışma konusudur. İtalya'nın Kardeşleri Partisi, Meloni'nin ortaya koyduğu üzere “batı milliyetçiliği ile batı muhafazakârlığını” (Conservative Political Action Conference, 2025) savunan bir konumda yer almaktadır. Meloni muhafazakârlığı savunurken “bunu yalın bir Amerikan savaşı olarak değil, Batı'nın topyekûn bir savaşı olduğunu belirtmektedir” (Conservative Political Action Conference, 2025). Meloni “Batı ayağa kalkmalı, kimliğini geri kazanmalı ve kültürel silinmeye karşı birlik olmalı” (Conservative Political Action Conference, 2025) çağrısında bulunmaktadır. Zira partinin kökleri ultra milliyetçi siyasetin temsilcileri olan İtalyan Sosyal Hareketi ve Ulusal Birliğe dayanmaktadır. Ne var ki Meloni zamanın ruhunu iyi okuması, ultra milliyetçi, bağnaz ve bir ölçüde tutucu olan köklerini geride bırakmış, ulus ile sınırlandırmadığı milliyetçi retorikini genel bir ‘Batı’ savunucusu referansına dönüştürmektedir. Parti lideri Meloni Batı kavramının içini şöyle doldurmaktadır;

“Batı sözcüğüyle ülkeleri yalnızca belirli coğrafi konumlarına göre tanımlamıyoruz, aynı zamanda yüzyıllar boyunca birçok kişinin dehası ve fedakârlıklarıyla inşa edilmiş bir medeniyet olarak tanımlıyoruz. Batı, kişinin merkezde olduğu, erkeklerin ve kadınların eşit ve özgür olduğu ve bu nedenle sistemlerin demokratik, yaşamın kutsal, devletin laik ve hukukun üstünlüğüne dayalı olduğu bir değerler sistemidir” (Italian Government Presidency of the Council of Ministers, 2024).

Gerek milliyetçiliği gerekse muhafazakârlığı ulusal düzlemde konumlandırmak yerine Meloni her iki kavramı da Avrupa düzleminde kullanmaktadır. Dahası her iki kavramının içeriğini İtalyan kültürünün bir parçası olduğu Avrupa medeniyeti ile doldurmaktadır. Meloni 2019 yılındaki bir mitingde “Benim adım Giorgia, *“ben bir kadını, ben bir annem, ben İtalyan'ım, ben bir Hristiyan'ım ve bunları benden kimse alamaz”* (akt. Balmer 2022) şeklindeki kimliğini ortaya koyan ifadesi dikkate değerdir. Zira partinin ana söylemi ve siyaseti, yukarıda Meloni tarafından dile getirilenlerin ulus-ötesi özellikler de dâhil olmak üzere korunması yönündedir. Dahası söylem içindeki “benden kimse alamaz” kullanımı, bu değerlerin tehdit altında olduğu vurgusunu pekiştirmekte ve savunulması gerektiği fikrini yansıtmaktadır. Dikkat edilmesi gereken bir başka husus ise Batı değerlerinin saldırı altında olduğu vurgusunun tekrarı, güç pekiştirmesini de beraberinde getirmesidir. Bunun sebebi ise söylemin alt metninde güçlü lider pekiştirmesi yapması ve koruma misyonuna haiz bir Batı savunucusu olduğunu yansıtmasıdır.

Hali hazırdaki tehdit algısını Meloni, 2022 seçimleri öncesi bir konuşmasında açıkça dile getirerek “Orta yol mümkün değil, bugün, laik sol ve radikal İslam köklerimiz tehdit oluşturuyor... Ya evet deyin ya da hayır deyin. Doğal aileye evet, LGBT lobilerine hayır... Haçın evrenselliğine evet, İslamcı şiddete hayır. Sınırları güvence altına almayı evet, kitlesel göçe hayır” (The Guardian, 2022) şeklinde ifade etmiştir. Bu ifadeyle kitlede bir ölçüde ‘korku’ veya ‘endişe’ yaratma hedefindedir. Aidiyet okuması ekseninde, Batı'nın kimlerle ve nasıl mücadele etmesi gerektiğinin altını çizmekte, mücadelenin merkezine ise Batı medeniyeti ve onu koruyacağına inanılan Batı milliyetçiliğini koymuştur. Lakin bu Batı milliyetçiliği, ilk bölümde tartışılan ve Kohn tarafından tanımlanan klasik Batı milliyetçiliğinden farklılaşmaktadır. Meloni tarafından işaret edilen değerler, siyasi olmaktan çok kültürel birtakım unsurları yansıtmaktadır. Bu amaç doğrultusunda savunma pozisyonunda vatanseverlik kavramına da atıfta “*Vatanseverlik, gerilemeye karşı en iyi yanittir. Derin köklerimiz savunmak, olgun meyveleri biçmenin ön koşuludur. Geçmişteki hatalarımızdan ders çıkarmak, gelecekte daha iyi olmanın ön koşuludur*” (Italian Government Presidency of the Council of Ministers, 2024) açıklamalarına rastlamak mümkündür. Meloni burada vatanseverlik vurgusu ile üzerinde yaşanan toprağı savunmanın önemini belirtirken, savunma hattını İtalya ile sınırlandırmayıp “derin kökler” ifadesi ile Avrupa geneline yaymak istemektedir. Esasen partinin sloganı da her daim savunulması gerektiğine inanılan “tanrı, vatan, aile” (*dio, patria e famiglia*) şeklindedir. Parti ve lideri tarafından ortaya konan bu refleksi

⁴Anti-Woke kavramı Woke kavramına karşıtlığı ifade etmektedir. Woke kavramı Amerikan kökenli bir kavram olmakla beraber, Amerikan toplumundaki yapısal ırkçılığa ve diğer yönlerine karşı bilinçli ve uyanık olmayı ifade etmektedir, daha geniş bir tanımlamayla her türlü farklılığın ve ayrımcılığın farkında olmak, dahası bu durumu onarmayı istemek ve eşitlik odaklı bir toplum yaratmak şeklinde ifade edilebilir. T. Hartmann (2023) “Here's What It Means to Be Anti-Woke: You're Pro-Bigot” Erişim adresi <https://www.commondreams.org/opinion/here-s-what-it-means-to-be-anti-woke-you-re-pro-bigot> Avrupa'da ise kavram karşıtlık üzerinden aşırı sağın sahiplendiği bir retorik haline gelmektedir. Woke vs. anti-Woke? Culture War Divisions and Politics, Kings College London, The Policy Institute (2023) Erişim adresi <https://www.kcl.ac.uk/policy-institute/assets/woke-vs-anti-woke-culture-war-divisions-and-politics.pdf>. Zira göçmenlere tanınan birtakım haklardan mahrum bırakılmaları gerektiği sıkça söylenmektedir. Örneğin Meloni, “sosyal yardımlar, konut ve kreşlere erişim sağlanmasında öncelikle İtalyanlara verilmesi gerektiğini” vurgulamaktadır. Bkz. Joanna Sondel-Cedermas, “Giorgia Meloni's New Europe: Europe of Sovereign Nations in the Brothers of Italy Party” in Joanna Sondel-Cedermas and Francesco Berti (eds.) *The Right-Wing Critic of Europe: Nationalist, Sovereignist and Right-Wing Populist Attitudes to the EU*. NY: Routledge, 2022, s.62.

⁵Meloni, partisinin faşist birtakım fikirleri yakın olduğu değerlendirmelerini reddetmekte ve “İtalya Kardeşleri”nde ırkçılığa veya antisemitizme yer yoktur; ayrıca 20. yüzyılın totaliter rejimlerine veya aptalca folklorun herhangi bir tezahürüne nostalji duyanlara da yer yoktur” şeklinde görüşlerini ifade etmektedir. Giorgia Meloni, “Italy's Meloni tells her party there is no room for fascism in its rank” EURACTIV, 2 Temmuz 2024, Erişim adresi <https://www.euractiv.com/section/politics/news/italys-meloni-tells-her-party-there-is-no-room-for-fascism-in-its-ranks/>

aslında İtalya özelinde “Büyük İkame”⁶ (Great Replacement) planının yürürlükte olduğunun altını çizmekte ve bununla savaşmak gerektiği fikrini yaymak istemektedir. Partinin sık sık “Büyük İkame” söylemine başvurması, aşağıda ele alınan üç alt söylemin çatısı durumundadır, çünkü “Büyük İkame” hem ulusal tahayyülün hem göç meselesinin hem de egemenliğin aşındırılmasının müsebbibi olarak tanıtılmaktadır.

Göç sorunu İtalya’nın Kardeşleri Partisi için öncelikli ve önemli bir husustur. İtalya 1990’lı yıllardan bu yana büyük bir yabancı akını ile karşı karşıyadır. Bu sayı yaklaşık olarak 2013 yılında 4,6 milyondan, 2024 yılı itibarıyla 5,3 milyona yükselmiştir. Sadece 2023 yılı içinde 445,000 sığınmacı ülkeye giriş yapmıştır (Ambrosini, 2024). Geçtiğimiz yıllarda göçmenler tarafından işlenen suçların sayısının artması, medyada önemli bir tartışma konusu olmuş ve Lig gibi bazı partilerin geliştirdiği göçmen karşıtlığı siyasi bir söylem haline gelmiştir. AB bu tartışmaya iki yönlü olarak dâhil olmaktadır. Bir yandan İtalyan siyasi seçkinleri yasadışı göçün Avrupa’nın bir sorunu olduğunu ve bunun tek başına devlet tarafından veya daha genel olarak güney Avrupa ülkeleri tarafından çözülemeyeceğini iddia etmektedirler. Buradaki en büyük karşı çıkış AB Üyesi Devletlerin kendi sınırlarını koruma hakkına sahip olması gerektiğine yönelik inançları ve beraberinde geliştirdikleri göçmenlik karşıtı söylemdir. İtalya’da geçmişte Lig Partisi bu söyleme çokça başvururken, şimdilerde kendisinin de ortağı olduğu koalisyon hükümeti meseleyi sürekli gündemde tutmaktadır. Bu hususta İtalya’nın Kardeşleri Partisinin etkisi büyüktür.

Meloni ulusal muhafazakârlık konferansında, ulusu “kendine özgü kimliğini oluşturan geleneklerin ve değerlerin ortaklığı” (National Conservatism Conference, 2020) olarak tanımlamıştır. Meloni ayrıca konferansta yeni Avrupa’nın temellendirilmesi gereken siyasi ve ekonomik devrimin üç ana unsurunu ifade ettiği ve bunlardan ilki “*halkın egemenliğini savunmaya çabalayan vatansever bir ruh (egemen); ikincisi ekonomik özgürlük ve devlet ile vergi mükellefleri arasındaki doğru ilişki; ve üçüncüsü dini ve ahlaki değerleri desteklemesi gereken toplumsal değerler; her siyasi eylemin en asil hedefi olarak anlaşılmalıdır*” (National Conservatism Conference, 2020) şeklindeki açıklaması, partinin üzerine oturduğu üç temel fikriyatı özetlemektedir. Parti siyasetinin temelini üç söylem –kolektif tahayyül, egemenlik, göçmen karşıtlığı– üzerine inşa etmesi, doğrudan bu üç söylemi incelemeyi gerektirmektedir. Meloni tarafından yapılan konuşmaların, verilen demeçlerin veya sosyal medya paylaşımlarının birçoğunda korumacı bir retorik içinde doğrudan veya dolaylı olarak ‘savaş,’ ‘mücadele’ ve ‘savunma’ kavramlarına yapılan vurgu göze çarpmaktadır.

A.KOLEKTİF TAHAYYÜL (IMMAGINARIO COLLETTIVO) SÖYLEMİ

Meloni, kendi ulus tanımını 2023 yılındaki bir konuşmasında “*bir yandan, insanlığın bir topluluğa, belirli bir halka ait olma duygusunu hissetme ve başkalarıyla aynı tarihi hafızayı, aynı yasaları, aynı gelenek ve görenekleri paylaşabilme ihtiyacını yansıttıkları için var olan milletler vardır*” (UN Speech, 2023) şeklinde ifade etmiştir. Sıralanan unsurlarla her ne kadar ulus tanımını işaret ediyorsa da tarihi hafıza, yasalar, gelenek ve göreneklerin bir kısmı Avrupa ile paylaşılan değerlerdir. Meloni’nin retorikine bakıldığında meseleyi sadece İtalya özelinde ele almadığı, esasen Avrupa geneline yaydığı görülmektedir. İtalya’nın Kardeşleri partisinin 2013 yılında yayınladığı 16 Maddelik manifestosunun ilk maddesinde yer alan “*biz İtalya’ya aittir ve Avrupa yanlısıyız, çünkü oligarşilerin değil halkların Avrupa’ına inanıyoruz*” (The Manifesto of Brothers of Italy, 2013) ibaresi esasen partinin Batı milliyetçiliği kavramına hem ulusal hem de Avrupa düzeyinde nasıl yaklaştığının altını çizmektedir. Zira 2014 yılındaki Parti Kongresi “Egemen Halk Adına” mottosu ile bir araya gelmiş ve Avrupa fikrini

Meloni, “... Yıllar önce aşık olduğumuz Avrupa fikri için savaşıyoruz. Yüzyıllarca süren kardeş katliamı ve savaşlarından sonra Greko-Romen ve Hristiyan köklerinde ortak bir aidiyetin orijinal kaynağını bulan kadim halklardan oluşan bir topluluk” (Party Congress Speech, 2014) olarak savunmuştur. Buradaki ‘savaşıyoruz’ kelimesi yine güç kavramı ekseninde okunduğunda hem tarafgirlik hem de savunma hattını pekiştirici bir rol oynadığı anlaşılmaktadır. Parti kongresinde dile getirilen bu görüş, kimlik aidiyeti pekiştirmesinin yine Avrupa düzleminde ve Avrupa medeniyetine atıfla yapıldığını göstermektedir. Bu ve benzeri açıklamalar, ulusal kimlik ve kültürü ön plana çıkarma gayretinde olduğu kadar hâlihazırda var olan ulusal kimliğin ve kültürün Avrupa kültüründen de beslendiğini ortaya koymaktadır. Örneğin 2017 yılındaki Trieste’da düzenlenen parti kongresi “vatanseverlere çağrı” mottosu ile toplanmış ve parti lideri Meloni “*İtalya sevgisinin her şeyden önce geldiğini düşünenler: Önce İtalya, önce İtalyanlar diyoruz*” (Party Congress Speech, 2017) şeklinde bir açıklamada da bulunmuştur. Aynı yıl yayınlanan partinin *Halkların Avrupası İçin Manifesto çalışmasında* “*Egemen halk adına medeniyetimizin temeli olan değerleri savunacağız. Örneğin yaşamın kutsallığı ve ailenin savunulması. Ve biz bu savaşları dini mensubiyetimiz için değil, laik sağduyunun savaşları olduğu için veriyoruz*” ibareleri yer almakta ve ulusal olan ile Avrupa olanın özdeşleştirilmesi hedeflenmektedir. Söylem içinde yine “savaş” ve “savunma” kelimelerinin seçimi her daim güçlü olmanın önemine işaret etmektedir. Meloni 2019 yılındaki 13. Dünya Aileler Kongresinde süreci şöyle özetlemektedir;

“...ulusal kimliğe saldırıyorlar., dini kimliğe saldırıyorlar, Cinsiyet kimliğine saldırıyorlar. Aile kimliğine saldırıyorlar. Kendime İtalyan, Hristiyan, kadın, anne diyememeliyim. Hayır! X vatandaşı, X cinsiyetli, 1. ebeveyn, 2. ebeveyn olmalıyım. Bir sayı olmalıyım çünkü sadece bir sayı olduğumda, kimliğim olmadığında, köklerim olmadığında, büyük finansal spekülâtorlerin insafına kalmış mükemmel bir köle olacağım. Mükemmel tüketici!” (World Congress on Families XIII, 2019).

Yukarıdaki alıntıda küresel sermaye tarafından yapılan dayatmalara karşı durulacağı ifade edilirken, “saldırı” kelimesinin tekrarı Batı değerlerinin “tehdit” altında olduğu algısını güçlendirmeye yöneliktir. Meloni 2021 yılındaki konuşmasında “*Batı geleneğinin değerleri tüm dünyada saldırı altında. Bu zorlu bir mücadele, kültürel ve politik sol tarafında muhalif sesleri bastırma çabaları yeniden canlanıyor*” (The American Conservative Interview, 2021) şeklindeki ifadesi ile aynı zamanda içeriden verilen destekleri de belirtmekte, onlarla da mücadele edileceğini söylemektedir. Hem küresel sermaye hem de ulus içinde yer alan işbirlikçilerle mücadele edileceğini belirten Meloni, mücadelenin esas hedefinin, kimliği korumak olduğunu savunmaktadır. Bireyin sahip olduğu birbirinden farklı kimlikleri koruma gayreti, Maalouf’un da belirttiği gibi “... kimlik bir yamalı bohça değildir, gergin bir tuval üzerine çizilen bir desendir; tek bir aidiyete dokunulmaya görsün, sarsılan bütün bir kişilik olacaktır” (2016, s. 27) şeklinde açıklanabilir. Bu düşünceden hareketle Meloni’nin 2019 yılındaki konuşmasında kendisini kendisi yapan tüm kimliklerini sıralaması esasen tüm Avrupa’ya çağrı niteliğinde olup, günümüz Avrupası’nın bir sorunu olduğunu belirtmesi açısından önemlidir.

“Bu mücadelede Avrupa temel bir savaş alanıdır çünkü medeniyetimizin en güçlü kökleri burada yatar ve savaşmamız gereken yer burasıdır. Çoğu insanın sağduyusunun küreselci anlatıdan [korunduğunu] bilsek de [fikirlerimiz için] yeterli kültürel ve politik ifadeler bulmalıyız; böylece çoğunluk olabilir ve işleri değiştirebiliriz” (The American Conservative Interview, 2021).

Yukarıdaki alıntıda açıkça görüldüğü üzere Meloni, güç pekiştirmesini sıklıkla tekrarladığı “mücadele” ve “savaş” kelimeleriyle ortaya koymaktadır. Zira Avrupa’yı savunabilme gücü ve misyonunu kendisinde görmektedir. Avrupa düzeyinde bakıldığında, kültür sorununun tekrardan ele alınması gerekmektedir. Çünkü bugün bir “Avrupa kültürü” olgusundan söz ediliyorsa, bunun siyasi elitlerin (Meloniye göre oligarkların) ortaya koyduğu ve yine dar bir çevreye hitap eden bir olgu olduğu görülmektedir. Oysa Meloni ve asırı sağın sıkça dile getirdiği Avrupa’nın kültürel kodlarını savunmanın amacı, öncelikle onu bu dar alandan kurtarıp kapsayıcı kılmak meselesiyle ilgilidir. Aslında yukarıdaki alıntıda Meloni, yaşanmakta olan kültür

⁶Büyük İkame (Great Replacement), Beyaz Soykırım (White Genocide), ya da Avrabiya (Eurabia) gibi farklı kavramlarla nitelenen süreç; yerli (beyaz) Avrupalının, Avrupalı olmayan göçmenlerle yer değiştirdiğini savunan etno-milliyetçi bir teoridir. Renaud Camus tarafından 2012 yılında “Le Grand Remplacement” ismi ile popülerleşen kavram siyah ve esmer göçmenlerin, yerli ‘beyaz’ Avrupalıyı tersine sömürgeleştirdiğini belirtmektedir. Avrupa genelinde aşırı sağ partilerin söylemlerinde sıkça kullanılan kavram demografi üzerinden, toplumun yaşlanması ve doğum oranlarının azalmasının olumsuz sonuçları temelinde şekillendirilmektedir. Bunu yaparken aşırı sağ partiler meseleyi sadece aile, kadın ve üreme politikaları özelinde ele almayıp, bir ölçüde araçsallaştırarak göç, göçmenlik ve İslam ile ilişkilendirmektedirler. Bkz. S. Siddiqui (2021). “Racing the nation: towards a theory of reproductive racism”, *Race and Class* 63 (2):3-20. J. Goetz. (2021). “The great replacement reproduction and population policies of the far-right taking the identitarians as an example”, *Journal of Gender and Diversity Studies*, 8 (1): 60-74.

savaşının öncelikle Avrupa'daki birtakım elitlere karşı verilmesi gerektiğini, sonrasında esas hedef tahtasına koyduğu ve zenofobik bir retorikle suçladığı Avrupalı olmayan, Avrupalı olmadığı gibi değerlerini de yozlaştıran kitleye karşı devam ettirilmesini önermektedir. Popülist siyasetin gereği, Meloni 'halk' ve sıkça vurguladığı 'yozlaşmış elitler' – sermaye grupları, Brüksel'deki bürokratlar, sol çevreler – ayırımına giderek kendisine siyaseten güç devşirme gayretindedir. Zira yukarıda sözü edilen 'yozlaşmış elitlerin' ülkeyi aşağı çektiği, vatana ihanet ettiği, veyahut ülkesi adına karar vermeye çalıştığı suçlamasıyla, kendisine alan açarak bu gruplarla mücadele edebilecek tek kişinin kendisi olduğu imajını yaratmak istemektedir.

"Yunanistan'ın yanı sıra Avrupa da Klasik ve Yahudi Hristiyan kökenlerinden kaynaklanan özgürlük, eşitlik ve demokrasiye dayalı değerler sisteminin beşiğidir. Bizler, bir İtalyan ve tüm Avrupa'nın başlıca koruyucu azizi olan Aziz Benedict'in mirasçılarınız" (Speech on the Government Programme, 2022).

Yukarıdaki söylem incelediğinde, Meloni, Aziz Benedict'e atıfla İtalyan ve Avrupalı kimliklerinin iç içe olduğunu tarihsel perspektifle sunmaya ve 'koruyuculuk' misyonunun tıpkı Aziz Benedict gibi başta kendisinde ve yetiştiren nesillerde olduğunu belirtmektedir. Constantini'ni (2023) çalışmasında Meloni'nin Batı milliyetçiliğini "Batı medeniyetinin hayatta kalmasını ve gelişmesini amaç edinen, sadece kendi devletine odaklanmayan" bir milliyetçilik türü olarak tarife başlamakta. Meloni, İtalya özelinde kalmayıp Avrupa adına bir anlatı ortaya koymaktadır. Esasen Avrupa anlatılarının savaş alanı haline gelmiştir. Yükselişte olan anlatıların biri de çoğulcu, liberal demokrasiye karşıtık oluşturan Avrupa'nın Hristiyan köklerini ve kültürünü yeniden homojen hale getirmek isteyen bir Avrupa tahayyülüdür. Meloni ve partisi de bu konuda çaba sarf eden unsurlardan birisi olarak görülebilir. 13. Dünya Aileler Kongresindeki konuşmasında Meloni, kimliğin önemine dair "...çünkü kim olduğumuzu tanımlar ve çünkü kimliğimizdir. Neden bizi tanımlayan her şey, şu anda kimliğimizin olmamasını ve sadece köleler, mükemmel tüketiciler olmamızı isteyenler için bir düşman?" (World Congress on Families XIII, 2019) açıklamasında bulunmakta, yozlaşma sebebine sadece göçmen sorunu özelinde değil, sermaye boyutunda da dikkat edilmesi gerektiğini söylemektedir. Meloni, BM konuşmasında ise bir seçim yapılması gerektiği hatırlatmış "Tarihin hangi tarafında duracağımıza her bireyin vicdanı karar vermelidir. Ama kendimizi kandırmayalım, çünkü tehlikede olan şey millet ile kaos, akıl ile yalan söyleme arasındaki seçimdir" (UN speech, 2023) ve bu seçimin tüm bireylerin sorumluluğunda olduğunu beyan etmiştir. Meloni "ulusların var olmak ve refaha kavuşmak için her zaman ihtiyaç duyduğu nesiller arası paktın bozulduğuna" işaret etmektedir. Bozulma sebebinin ise "yıllarca egemen kültür, çocuk sahibi olmanın diğer pek çok tercihle bağdaşmayacağını, çocuk sahibi olmanın özgürlüğünüzü, kariyerinizi, hayallerinizi ve bazı durumlarda güzelliğinizi bile tehlikeye atacağı" (Speech at per un Europa giovane, transizione, demografica, ambiente auturo event, 2024) açıklamasıyla Batı kültürünün erozyona uğratılarak içinin boşaltıldığı şeklinde açıklamaktadır. Kimlik meselesinin, toplumun en küçük birimi olan aileden başlatılarak nasıl yozlaştırılmaya çalışıldığını ortaya koymaktadır.

B.EGEMENLİK (SOVRANISMO) SÖYLEMİ

Mazzoleni ve Ivaldi (2022, s. 306) milliyetçiliği, "ortak değerler ve geleneklere dayalı bir topluluğa ait olma da dahil olmak üzere daha genel anlamda 'ulus' kavramına odaklanırken, egemenlik daha özel olarak hem halkı hem de 'ulus-devleti' siyasi özneler olarak yeniden güçlendirmeyi, halkın ve ulusun çıkarlarını küresel tehditlere karşı savunmanın bir aracı olarak" açıklamaktadır. İtalya'nın Kardeşleri partisi de Meloni'nin "... geleneksel değerlerin savunulması olmadan gerçek bir egemenlik yoktur; çünkü bir halkın kimliği onlara dayanır. Benzer şekilde, ülke sevgisi ve ulusal çıkarların savunulması olmadan muhafazakârlık da yoktur" (The American Conservative Interview, 2021) şeklindeki ifadesiyle hem milliyetçiliğin hem de muhafazakârlığın egemenlik meselesi ile ilişkisine dikkat çekmektedir. Öyle ki parti amblemine atıfla Meloni "her iki kelime de egemenlik (sovranism) ve muhafazakârlık (conservatore) son Avrupa seçimlerinde partimizin logosunda yer almıştır. Bunlar örtüşmeyen ancak yine de bir arada var olabilen iki terimdir; büyük vatansever ve kimlik partilerinin bunların bir arada var olmasını sağlama görevi vardır" (The American

Conservative Interview, 2021) şeklindeki ifadesiyle İtalya'nın Kardeşleri Partisinin ana misyonunun altını çizmektedir. Bu söylem aslında kendi partisinden ziyade iktidarı oluşturan tüm partilere bir çağrı görevi olarak değerlendirilebilir. Meloni ve hükümetinin retorikine bakıldığında vakit 'egemenliği yağmalayıcı' birtakım tehditlerle karşı karşıya olunduğu, söylemlerinin hedefinde ise "dış kısıtlayıcılar" olarak ifade ettiği küresel finans piyasaları ve bir ölçüde AB yattığı anlaşılmaktadır. Bu durum ise popülist retorikinin temelinde bulunan 'halk' ile 'yozlaşmış elit' ayırımının ortaya konmasıdır. Meloni bir Twitter paylaşımında "Soros, Emma Bonino'nun +Europa partisini iki yüz bin avro ile finanse ediyor. Tefecilerin parası sizin olsun, bizim gücümüz İtalyan halkıdır" (akt. Bruno, 2024) şeklinde bir açıklamada bulunarak, dışarıdan fonlanan ve içeride kültürel erozyona sebebiyet veren finansal birtakım çevreleri hedef tahtasına koymaktadır.

Ancak yukarıdaki prensipten anlaşılabileceği üzere İtalya'nın Kardeşleri Partisi, AB'nin zayıf demokratik doğasını eleştirirken de Avrupa'ya karşı değildir. Ancak yeterince demokratik olmayan bir AB'ye şüpheyle yaklaşmakta ve onu eleştirmektedir. Esasen Meloni, doğrudan bir AB karşıtlığı yerine, *Yumuşak Avrupa-şüpheli (Soft Eurosceptic)* (Taggart, 1998; Taggart & Szczerbiak, 2003) bir konumunda yer almakta ve AB'ye olumlu yaklaştığını "çünkü İtalya'nın sesini en güçlü şekilde duyuracağı yer [Avrupa'dır] burasıdır" (Speech on the Government Program, 2022) şeklindeki açıklamasında belirtmiştir. Meloni esasen Birlik içinde reform talebinde bulunmaktadır, en mühim talebi ise egemenlik meselesi ve ulusal hükümetlere daha fazla yetkinin bırakılması hususundadır (Tocci ve Goretti, 2023). Partinin Avrupa şüpheliği, popülist siyaseti ile de örtüşmektedir. Zira egemenlik meselesinde seçilmişler ile atanmışlar ayırımına giderek, AB düzeyindeki atanmışların karar alma süreçlerindeki dahline eleştiri getirmektedir. Peters'a göre "entegrasyonun getirdiği politik, ekonomik ve sosyal değişimler; yeni grup ve partileri hâlihazırda var olan nişleri işgal etmeye zorlamaktadır" (1991, s. 2). Peters'ın da belirttiği bu zorlama ve Avrupa Birliği'nin ulus-devletin değerini baltaladığı argümanı Avrupa-şüpheli tutumların başlıca sebeplerindendir. Bu yüzden; Avrupa-şüpheli partiler, çoğunlukla kitlelerin yeterince anlayamadığı konuları bir ölçüde araçsallaştırmakta ve bunlara atıfta bulunarak bu konuları sorgulamaya ve tartışmaya açık hale getirmektedir. Ne var ki, Meloni, değişimin Avrupa dışında kalarak değil, içeride yer alarak üstünlük kazanılması gerektiğini savunmaktadır. Meloni hükümet programında, AB için "birinci ve ikinci lig üyelerden oluşan bir elit kulüp veya muhasebesi düzenli tutulan bir yönetim kurulu tarafından kontrol edilen bir şirket istemiyoruz" (Speech on the Government Program, 2022) benzetmesinde bulunarak AB'nin karşısında olmadığını, ne var ki yapısının eleştirilmesi gerektiğini vurgulamıştır.

Partinin AB'ye yönelik en başat eleştirisi, ulusların kültürel, tarihi ve geleneksel değerlerini güçlendirmenin AB üyesi devletlerin hakkı olduğunu öne sürdüğü egemenlik meselesidir. Meloni ulus-devletin egemenliğini koruması gerektiğini ifade ederek, AB'ye yetki devrinin sınırlı olmasını belirtmektedir. Meloni'nin "Komünizme karşı savaştık ve onu yendik, onu yeni bir enternasyonalist rejimle değiştirmek için değil, bağımsız ulusların özgürlüklerini, kimliklerini ve egemenliklerini yeniden savunmalarına izin vermek için mücadele ettik" (Speech at national conservatism conference, 2020) hatırlatması bu noktada önemlidir. Meloni, AB ve diğer uluslararası kuruluşlarda "...İtalya'nın başı dik bir şekilde, yapıcı bir ruhla, ancak bağımlılık ve aşağılık kompleksi olmadan durması" (Speech on the government program, 2002) gerektiğini ifade etmektedir. Zira Partinin egemenlik söylemi "egemenlik, kendi şirketlerimizi geliştirmek, araştırmaları desteklemek, istihdam ve yenilik alanları yaratmak anlamına gelmektedir" (Alessio Butti, akt. Benicolini, 2022). Meloni, bu konudaki görüşlerini aşağıda yer alan söyleminde daha ayrıntılı bir şekilde belirtmiştir;

"Bugün karşı karşıya olduğumuz büyük zorluğa karşı ulusal kimliği ve ulus devletlerin varlığını, halkların egemenliğini ve özgürlüğünü korumanın tek yolu onları savunmaktır. Bu yüzden Yoram Hazony'nin son kitabının başlığını "Milliyetçiliğin Erdemini" çok etkili buluyorum, çünkü birkaç kelimeyle dünya görüşümüzün, bize dayatmak istediklerinin tam tersi olduğu gerçeğini açıkça özetliyor" (National Conservative Conference, 2020).

Egemenliğin tehdit altında olduğu vurgulanarak Meloni tarafından

egemenliğin 'savunulması' gereken bir alan olduğu belirtilmektedir. Egemenlik söylemi ve partinin kurguladığı anlatı, bu noktada doğal olarak AB ile olan paylaşımlı egemenlik meselesi ile ilintilidir. İtalya özelinde ise mesele, sınırların korunması noktasında sıklıkla tartışılmaktadır. Yaşanan göç dalgasının büyük bir bölümünün Akdeniz rotasından gerçekleştiği düşünüldüğünde, parti; göç meselesinden en çok mustarip olan ülkenin İtalya olduğunu belirtmektedir. Bunun üstesinden gelmek adına parti farklı stratejilerini kamuoyu ile paylaşarak, meseleyi sürekli gündemde tutmaktadır. Geliştirilecek önlemlerin başında, partinin en baştan beri Avrupalılaştırmaya çalıştığı "deniz ablukası" stratejisi yer almaktadır. Buradaki amaç, göç meselesinin sadece İtalya'nın değil tüm Avrupa'nın sorunu olduğunu ortaya koymak ve çözüme ancak Avrupa düzeyinde ulaşılabileceğini göstermektir. Bununla beraber göçmen meselesinin aynı zamanda egemenlik ile olan ilişkisini de ortaya koymaya çalışmaktadır. Zira parti eğer Avrupa meselesinin çözümüne katkı sunmakta yetersiz kalıyorsa, çözümün üye devletin egemenlik alanı içinde olduğu ve çözümüne dair serbestçe politikalar üretilmesi gerektiğini öne sürmektedir.

C.GÖÇMEN KARŞITLIĞI (ANTI-IMMIGRAZIONE) SÖYLEMİ

Katı, homojen ulusal kimliklerin esnediği bir dönemde, hatta Avrupa özelinde post-milliyetçi tasavvurların çizildiği bir süreçte, göçmen karşıtı partiler Avrupa'da 'ötekine' işaret eden kültürel ve dini referansla bir kimlik geliştirme gayretindedir. Avrupa entegrasyonunun yanı sıra, bu çalışmanın da Batı bağlamında incelemeyi amaçladığı Avrupa tanımlaması beyaz ve Hristiyan olmayan nüfusu ötekileştirir. Bunun nedeni, ulus tekdüzeliğinden kaynaklı eksikliğin kutuplaşmaya yol açması ve 'yerli' ile 'yerli olmayan' arasındaki yeniden kategorizasyonun ulus meselesinin ele alınmasını karmaşık hale getirmesidir. Dushesne ve Frogmier (1995) bu süreci 'kozmopolitizm' ile 'yerelcilik' arasındaki bir çatışma olarak tanımlamaktadır. Ancak bu karşıtlık, bu çalışmanın çok ötesinde cevaplanması gereken önemli bir başka soru olarak durmaktadır, çünkü burada ortaya konan argüman, Avrupa'nın Batı milliyetçiliğinin muhtevasını değiştirerek komüniteryen (toplulukçuluk) bir çizgiye kaymasıdır. Burada belirtilmesi gereken önemli bir başka hususu Hansen (2009) dile getirmekte ve post-milliyetçiliğin kozmopolit garantiler sağlaması gerekiyor mu? sorusunu ortaya atmaktadır. Bu çalışmada Avrupa'daki entegrasyon sürecine paralel gelişmekte olan komüniteryen görüşün giderek belirginleştiği öne sürülmektedir. Çalışmada dile getirilen daha kapalı, savunmacı ve dışlayıcı bir söylemin güç kazandığı Avrupa'da, yerliler (native) ve göçmenler (non-native) (bkz. Mudde, 2007) arasındaki çatışmanın derinleşeceği, değişimin lokomotifine olmaya aday aşırı sağ siyaseti ve beraberinde geliştirdiği "Üçüncü Dünya'yı İthal Edip, Üçüncü Dünya Olmak"⁷ vb. anlatıların giderek artacağıdır. Meloni ise bu konuda şöyle bir açıklama yapmıştır;

"Eğer haç veya doğum sahnesinden rahatsız oluyorsanız, burası sizin yaşamanız gereken yer değil! Dünya büyük ve Hristiyanların zulüm gördüğü ve kiliselerin yerle bir edildiği, bir Haç sembolü ile karşılaşmayacağınız İslam ülkeleriyle dolu. Ama biz burada o semboller, o kiliseleri ve kimliğimizi savunacağız. Tanrı'yı, vatani ve aileyi savunacağız ve bunun üstesinden geleceğiz" (Speech in Piazza San Giovanni, 2019).

Yukarıdaki alıntı eşitlikçi görünmemekle birlikte, daha fazla Batı medeniyeti ve dolayısıyla daha fazla Avrupa ve ulusun ötesinde bir Avrupa düzenine (pan-Avrupa ve/veya yerel veya ulusal düzeyin ötesine uzanan bir toplulukçuluk) yaklaşmak anlamına gelmektedir. Partinin bu tarz söylemleri, partinin anti-woke bir çizgide olduğunu açıkça göstermektedir. Bu retoriği sahiplenerek parti 'yerli' ve 'yerli olmayan' ayırımına gitmekte, bireylerin hangi ulusal kimliğe sahip olduğuna bakılmaksızın 'Avrupalı' olanların yerli, 'Avrupa'ya ait olmayanların' ise yerli olmayan olarak sınıflandırmaktadır. Partinin mottosu olan "tanrı, vatan, aile" vurgusu tekrarlanarak dini kimliğin savunulması gerektiği belirtilmektedir.

Tüm bu retoriğin merkezinde ise İtalya'ya (dolayısıyla Avrupa'ya) yönelik yaşanan göç dalgası yer almaktadır. İtalya'nın Kardeşleri

Partisi ve lideri Meloni'nin bu konudaki hassasiyeti ve söylemi keskin olmakla beraber konunun çözümü için yaptıkları öneriler aşırı olarak değerlendirilmekte ve tepki çekmektedir. Hükümetin yeni göç politikası ise İtalya'ya gelen sığınmacıların, İtalya'ya komşu ülkelerden bir olan Arnavutluk'taki sığınma kamplarına gönderilmesini içermektedir. Ancak bu uygulama İtalya'da hükümet ve yargı karşı karşıya getirmiştir. Roma'daki göçmen mahkemesi göçmenlerden on iki kişinin İtalya'ya geri getirilmesine hükmetmiştir. Alınan bu kararın gerekçesi ise, göçmenlerin geldikleri ülkelerin güvenli olarak kabul edilmeyen ülkeler listesinde yer almasıdır. Ancak iktidarı bu sert politikasını sürdürmekte kararlı olduğu, göçmenlerin davalarına bakan mahkemelerin yetkilerini sınırlayıcı bazı çalışmaların başlatılmasından anlaşılmaktadır. Mahkemenin kararına Meloni "İtalyanlar benden yasadışı göçü durdurmamı istediler ve ben de sözümü tutmak için elimden geleni yapacağım" (France 24, 2024) sözleriyle karşılık vermiştir. Meloni, henüz iktidara gelmeden önce göçmenler ve vatandaşlık hakkının kazanılması sürecini şöyle açıklamıştır;

"Çünkü Boldrini yasası⁸ bunu sağlıyor. Biz hayır diyoruz ve İtalyan vatandaşlığı bedava verilmemeli diye yüz bin imza topladık bile! Eğer İtalyan vatandaşı olmak istiyorsanız, bunu istemelisiniz, bunun için ter dökmelisiniz, bunu hak etmelisiniz. Ve vatandaşlık size verildiğinde, kutlama yapmalısınız. Burada işler böyle yürüyor: vatandaşlık bir hak değil, kurallarımıza, yasalarımıza ve kimliğimize saygı duyanlar için bir ödüldür" (Speech in Piazza San Giovanni, 2019).

Yukarıdaki açıklama esasen İtalya'nın, göçmenleri topyekûn olarak reddetmesi değil, ölçülü miktarda göçmen kabulünü ve dahası İtalyan toplumuna uyum gösterebilecek olanlara vatandaşlık hakkı tanınmasını dile getirmektedir. Uyumdan kasıt ise ev sahibi ülkenin kültürüyle bütünleşmektir. İtalya'nın Kardeşleri Partisinin iddiası, vatandaşlığın sadece bir belge olmadığını ve dahası o belgeyle birtakım haklar elde etmenin yanında; değerleri, kültürü, tarihi paylaşan bir topluluğa ait olma bilincinin daha önemli olduğunu ileri sürmektedir. Hâlihazırdaki duruma bakıldığında ise ölçsüz ve kontrolsüz bir kitlesel göç akını ile karşı karşıya kalan İtalya bunu "Büyük İkame" olarak algılamaktadır. Tarım Bakanı Lollobrigida, İtalya'nın nüfusundaki azalmaya değinerek, "Etnik ikame fikrine teslim olamayız" demiş ve bu durumu, "İtalyanlar daha az çocuk yapıyor, onları başkalarıyla değiştiriyoruz" şeklinde tanımlamıştır (Politico, 2023). Üstelik değişimin ana sebeplerinden biri de suç örgütleri ve insan tacirlerinin göçmenleri suistimal ederek, bu durumu haksız kazanca dönüştürmeleri ve beraberinde başka sorunlara da yol açmaları olarak ifade edilmektedir. Dışişleri Bakanı bu konuda "İtalya'ya ve Avrupa'ya kimin gireceğini seçmek istiyoruz, seçimi insan tacirlerine bırakmak istemiyoruz" (Parliament Speech, 2023) şeklinde açıklama yaparak durumun çok boyutlu olduğunu dile getirmektedir. Benzer bir açıklama da Akdeniz Göç Formunda Meloni tarafından söylenmiştir "Son yıllarda İtalya'ya çok sayıda yasal göçmenin gelmesine izin veremedik çünkü çok fazla yasadışı göçmenimiz oldu" (Anadolu Ajansı, 2024). Meloni, aynı forumda suç örgütlerine değinerek "Suç örgütleri ülkemize kimin girme hakkına sahip olup kimin olmadığına karar vermek istiyor" (Anadolu Ajansı, 2024) açıklamasında bulunarak yasa dışı göçün içeride ve dışarıdaki uzantılarıyla mücadele içinde olduklarını belirtmiştir. Meloni, göç meselesinde farklı süreçlerin olabildiğini, beraberinde ise farklı mağduriyetlerin yaşanabildiğini belirterek göç meselesi ile mücadele mesajını yinelemektedir.

İtalya'nın Kardeşleri Partisi ve Meloni, Avrupa'da var olan ve küresel finans ve sol çevrelerin yerleştirdiği ve yeşertmeye çalıştığı kültürel hegemonyayı esasen kontrol altına alıp, kendi anlatısını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Bu anlatı hem tarihsel Batı hem de çağdaş Batı'nın gerçek temsilcisi olma iddiasındandır. Zaman zaman düşmanca ve abartılı bir retoriğe başvurmalarının nedeni ise kendi deyişi ile "yaygın ve katlanılmaz Batı karşıtı ideoloji" (The Art Newspaper, 2022) ile mücadelenin benzer keskinlik içinde yapılması gerektiği görüşünü benimsemiş olmasındandır.

⁷Boldrini'nin tasarısı, on yaşın altındaki çocukların, İtalya'da beş yıl yaşamış ve en az bir eğitim döngüsünü tamamlamış olmaları durumunda İtalyan vatandaşı olmalarına izin vermektedir. On yaşından önce İtalya'ya gelen, on sekiz yaşına kadar İtalya'da ikamet eden ve on dokuz yaşına girdikleri güne kadar niyet beyanlarını sunan küçükler de vatandaşlık almaya hak kazanacaktır. European Commission "New Proposal try to overcome impasse on reforming citizenship law in Italy" December 4, 2019, Erişim adresi https://migrant-integration.ec.europa.eu/news/new-proposals-try-overcome-impasse-reforming-citizenship-law-italy_en

⁸Donald Trump'ın 2024 seçim kampanyasının bir parçası olan bu söylemin Avrupa'daki aşırı sağ tarafından da kullanıldığı görülmektedir.

SONUÇ

Günümüz Avrupa'sında aşırı sağ siyasetin normalleşmesiyle birlikte Avrupa adına yeni bir anlatının ortaya konduğu ve dahası bu anlatının destekçilerinin giderek arttığı görülmektedir. Bu anlatıda *ius culturae* kavramı merkezinde dönüşen daha doğrusu dönüştürülmeye çalışılan Batı milliyetçiliği yer almaktadır. Bu noktada İtalya'da olduğu gibi 'kültür' kavramı ekseninde ve Batı kimliğini koruma refleksiyle bir takım karşı çıkışlar yaşanmaktadır. Aşırı sağ siyaseti ve bu çalışma da analiz edilen İtalya'nın Kardeşleri Partisi, Avrupa hafızasına ve geçmişine sahip çıkma misyonuyla bu anlatıya karşıt bir anlatı sunmaktadır. Yaşananlar sadece 'anlatı' mücadelesi olmanın ötesinde 'Batının' ne olduğunun hatırlatılması ve bunu tanımlama hakkına kimin sahip olduğunu ortaya konmasının da mücadelesi haline gelmektedir. İtalya'nın Kardeşleri Partisi ve lideri Meloni söyleminde güç merkezli ve Batı'yı korumayı hedefleyen bir milliyetçilik yerleştirmektedir. Bunun birinci sebebi, aşırı sağ partilerin, benzer bir retorikle Avrupa genelinde başarı göstermeye başlamalarıdır. Zira Avrupa adına yerleştirilmek istedikleri anlatının daha etkin olması adına söylemlerini genel bir Avrupa söylemine dönüştürerek hem destek bulmak hem de kapitalizmin dayattığı kültürel hegemonyaya karşıt güçlü bir kutup oluşturma niyetindedirler. Meloni ise Avrupa'da ortaya çıkan bu kolektif söylemin lideri olma hedefinde olduğu görülmektedir. Öyle ki başta Meloni ve partisinin söylemleri incelendiğinde sadece İtalya'yı değil, Avrupa'yı kontrol etmenin/edebilenin gayreti içinde oldukları görülmektedir. Hedef ise partinin bir yandan İtalya içinde popülaritesini arttırmak ve sağın liderliğini üstlenmek, diğer yandan Avrupa genelinde müttefik edinmektir.

Aşırı sağ geleneği, İtalyan siyaseti içinde her daim olmakla beraber, günümüzdeki temsiliyeti İtalya'nın Kardeşleri Partisi tarafından üstlenilmiştir. Çalışma içinde epeyce örneklerine yer verilen Meloni'nin söylemleri, kimlik siyasetini hem ulusal hem de ulus ötesi alanda yeniden canlandırma girişimi olarak değerlendirilmektedir. Zira Meloni kimlik bunalımı yaşadığına inandığı Avrupa'yı çöküşten kurtarma gayreti içindedir. Bu çöküşün bir yerde müsebbibi olarak gördüğü AB'yi dönüştürme çabasıdadır. Güçlü bir Avrupa adına AB çıkarlarını savunmak bir yana, güçlü bir Avrupa'nın içinde ulusal çıkarların da gözetildiği güçlü ulusların Avrupası olması gerektiğini belirtmektedir. Vatanların Avrupası retoriği ile üye devletler ile AB arasındaki yetkilendirmenin gözden geçirilmesi talebini sıkça tekrarladığı görülmektedir.

Avrupa'daki popülist aşırı sağ partilerin seçim odaklı ve oy kaygısı ile hareket ettikleri görüşü yaygın olmakla beraber, bu çalışmada analizi yapılan İtalya'nın Kardeşleri Partisi'nin, iktidar öncesi ve sonrası söyleminde herhangi bir değişim veya yumuşamanın olmadığı görülmektedir. Partinin kuruluşundan günümüze farklı zaman ve platformlarda paylaştığı söylemlerini iktidar süresince de koruduğu, hatta iktidar olması hasebiyle göçmen karşıtlığı siyasetini bir ölçüde eyleme dönüştürme sürecine taşıdığı görülmektedir. İtalya'nın Kardeşleri Partisi ve lideri Meloni; Avrupa değerlerini benimsemeyenler ve kültürünü yozlaştıranlar kadar, kitlesel göçe sıcak bakan çevrelere karşı da mücadele içinde olduklarını sık sık tekrar ederken, Avrupa'nın gerçek sahipleri olma misyonu ile hareket ettiklerini dile getirmektedir. Böylesi bir anlatı ile hedeflenen hem iç siyasete dönük radikal ve keskin söylemlerde bulunabilmek, hem de 'Batı' eksenli kurgulanan anlatı ile dışarıya ılımlı bir tutum sergilemektir. Partisi sıklıkla teklarıdıkları daha az teknokrasi, güvenli sınırlar ve güçlü ulusal egemenlik söyleminin AB'ye bir meydan okuma değil, aksine Avrupa'yı, AB'nin birtakım uygulamalarından kurtarılması biçiminde ifade etmektedir.

KAYNAKÇA

- Adler, K. (2022, 22 Eylül). Giorgia Meloni: Italy's new leader arrives at a critical time for Europe, *BBC*, Erişim adresi <https://www.bbc.com/news/world-europe-63042305> (Erişim tarihi 18.12.2024)
- Albanese, M. & P. Del Hierro. (2016). *Transnational Fascism in the twentieth century: Spain, Italy, and the global neo-fascist network*, London: Bloomsbury Academic.
- Ambrosini, M. (2024, 11 Kasım). Migration in Italy: between facts and public perception, *Bundeszentrale für Politische Bildung*, Erişim adresi <https://www.bpb.de/themen/migration-integration/regionalprofile/english-version-country-profiles/552387/migration-in-italy-between-facts-and-public-perception/> (Erişim tarihi 05.01.2025)

Anadolı Ajansı, (2024, 17 Temmuz). Italy premier says illegal migrants are enemies of legal ones. Erişim adresi <https://www.aa.com.tr/en/europe/italy-premier-says-illegal-migrants-are-enemies-of-legal-ones/3278002> (Erişim tarihi: 10.02.2025).

Anderson, B. (2001). Western nationalism and eastern nationalism, *New Left Review* 9, pp.31-42.

Baldini, G., Filippo Tronconi, Davide Angelucci. (2022). Yet another populist party? Understanding the rise of Brothers of Italy, *South European Society and Politics*, 27 (3):385-405.

Balmer, C. (2022, 21 Ekim) Giorgia Meloni: The long climb to Italy's political summit, *Reuters*,Erişim adresi <https://www.reuters.com/world/europe/giorgia-meloni-long-climb-italys-political-summit-2022-10-21/>

Bar-On, T. (2008) Fascism to the Nouvelle Droite: the dream of pan-European Empire, *Journal of Contemporary European Studies*, 16 (3): 327-345.

Basile, L. & R. Borri. (2022). Sovereignty of what and for whom? The political mobilisation of sovereignty claims by the Italian Lega and Fratelli d'Italia, *Comparative European Politics* 20: 365-389.

Beck, U. Edgar G. (2007). *Cosmopolitan Europe*, UK: Polity Press.

Brancolini, J. (2022, 30 Eylül) Giorgi Meloni preaches tech nationalism, but can Italy go it alone, Erişim adresi <https://cepa.org/article/giorgia-meloni-preaches-tech-nationalism-but-can-italy-go-it-alone%EF%BF%BC/>

Brass, P. (1991). *Ethnicity and nationalism theory and comparison*, India: Sage Publications.

Breuilly, J. (1993). *Nationalism and the state*, (Second Edition) USA: University of Chicago Press.

Brioschi, F. (2018). Immigration policies and citizenship: where do Italy's parties stand? Liberties, Erişim adresi www.liberties.eu/en/stories/immigration-policies-and-law-citizenship-in-italian-parties-programs/14352 Erişim tarihi (25.05.2025)

Brubaker, R. (2017). Between nationalism and civilizationism: the European populist moment in comparative perspective, *Ethnic and Racial Studies* 40 (8): 1191-1226.

Bruno, V. A. (2024) Meloni government's strategic narratives vis-à-vis global financial markets: on the path of economic sovereignism? *European Politics and Society* 1-19.

Bubala, E. (2004, 28 Ekim). Meloni battles judges in Italy over her anti-immigrant plan, *The New York Times*, Erişim adresi <https://www.nytimes.com/2024/10/28/world/europe/italy-meloni-asylum-judiciary.html>

Colella, D. (2021). Femonationalism and anti-gender backlash: the instrumental use of gender equality in the nationalist discourse of the Fratelli d'Italia party, *Gender and Development* 29 (2-3): 269-289.

Conservative Political Action Conference (19-22 Şubat 2025). Speech by Meloni: A cry to defend the West before its too late. Washington DC, Erişim adresi eudebates.tv (Erişim tarihi 01.03.2025).

Constantini, A. J. (2023, 4 Eylül). Meloni's western nationalism, *Politico*, Erişim adresi <https://www.politico.eu/article/melonis-western-nationalism/> (Erişim tarihi 18.01.2025)

Deutsche Welle, (2024, 19 Ekim). Italy's Albania migrant plan hits legal stumbling block, Erişim adresi <https://www.dw.com/en/italys-albania-migrant-plan-hits-legal-stumbling-block/a-70539837> (Erişim tarihi 10.02.2025)

Dodman, B. (2022, 24 Eylül). Mother, italian, christian: Giorgia Meloni, Italy's far right leader on the cusp of power, *France 24*, Erişim adresi <https://www.france24.com/en/europe/20220924-mother-italian-christian-giorgia-meloni-italy-s-far-right-leader-on-the-cusp-of-power> (Erişim tarihi 25.01.2025)

Duchesne, S. & Frogner, A-P. (1995). Is there a European identity? İçinde O. Niedermayer, R. Sinnott (eds). *Public Opinion and Internationalized Governance* (ss.193-226). Oxford: Oxford University Press.

EURACTIV. (2024, 2 Temmuz). Italy's Meloni tells her party there is no room for fascism in its rank, Erişim adresi <https://www.euractiv.com/section/politics/news/italys-meloni-tells-her-party-there-is-no-room-for-fascism-in-its-ranks/> (Erişim tarihi 15.12.2024)

European Commission. (2019, 4 Aralık). New proposal try to overcome impasse on reforming citizenship law in Italy. Erişim adresi https://migrant-integration.ec.europa.eu/news/new-proposals-try-overcome-impasse-reforming-citizenship-law-italy_en (Erişim tarihi 12.01.2024).

Fasola, N. & Lucarelli, S. (2024) The 'pragmatic' foreign policy of the Meloni government: between 'Euro-nationalism', atlanticism and mediterranean activism, *Contemporary Italian Politics*, 16 (2) 198-213.

Feldman, M & D. Tucker. (2020). Faces of the radical right, Centre for Analysis of the Radical Right (CARR) Report. Erişim adresi <https://www.scribd.com/document/492171546/CARR-report-oD> (Erişim tarihi 25.11.2024)

France 24, (2024, 18 Ekim) Italian court rejects outsourced migrant detentions in Albania in blow to Meloni, Erişim adresi <https://www.france24.com/en/live-news/20241018-italy-judges-reject-first-migrant-detentions-in-albania> (Erişim tarihi: 01.06.2025)

Gellner, E. (1983). *Nations and nationalism*. New York: Cornell University Press.

Goetz, J. (2021). The great replacement reproduction and population policies of the far-right taking the identitarians as an example, *Journal of Gender and Diversity Studies*, 8 (1): 60-74.

Hansen, P. (2009). Post-national Europe – without cosmopolitan guarantess,' *RACE and CLASS*, (50), 4, 20-37.

Hartmann, T. (2023) Here's what it means to be anti-woke: you're pro-bigot. Erişim adresi <https://www.commondreams.org/opinion/here-s-what-it-means-to-be-anti-woke-you-re-pro-bigot> (Erişim tarihi 25.12.2024)

Hobsbawm, E., & T. Ranger. (eds.) (1992). *The invention of tradition*, UK: Cambridge University Press

- Hutchinson, J. (1994). Cultural nationalism and moral regeneration. İçinde J. Hutchinson & A. D. Smith (eds.) *Nationalism* (ss.122-131). New York: Oxford University Press.
- Ignazi, P. (2003). *Extreme right parties in Western Europe*, Oxford: Oxford University Press.
- Ignazi, P. (1993). The changing profile of the Italian Social Movement. İçinde P.H. Merkl & L. Weinberg (eds.) *Encounters with the contemporary radical right*. pp.75-92, London: Routledge.
- Italian Government Presidency of the Council of Ministers. (2024, 23 Eylül). President Meloni speech at the atlantic council global citizen awards. Erişim adresi https://www.governo.it/en/articolo/president-meloni-s-speech-atlantic-council-global-citizen_awards/26632 (Erişim tarihi 03.01.2025)
- Kings College London, The Policy Institute. (2023). Woke vs. anti-woke? culture war divisions and politics. Erişim adresi <https://www.kcl.ac.uk/policy-institute/assets/woke-vs-anti-woke-culture-war-divisions-and-politics.pdf> (Erişim tarihi 11.10.2024)
- Kohn, H. (1946). *The idea of nationalism*. NY: The Macmillan Company.
- Kohn, H. (1994). Western and eastern nationalisms. İçinde J. Hutchinson & A. D. Smith (eds.) *Nationalism* (ss.162-165). New York: Oxford University Press.
- Kohn, H. (2017). *The idea of nationalism a study in its origins and background*, NY: Routledge.
- Lazar, M. (2024). Populism, populists, european democracies and European Union: the italian case. İçinde A. Guiso & D. Pasquini (eds.) *Anti-Europeanism, Populism and European Integration in a Historical Perspective* (ss.217-227). London: Routledge.
- Maalouf, A. (2016). *Ölümcül kimlikler*, (Çev. Aysel Bora) (41. Baskı) İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Mazzeschi, M. (2024). Ius scholae vs ius soli: Italian citizenship to children born in Italy to immigrant parents. Medium, Erişim adresi <https://medium.com/studiomazzeschi/ius-scholae-vs-ius-soli-italian-citizenship-to-children-born-in-italy-to-immigrant-parents-410d47bfc4a2> (Erişim tarihi 20.04.2025)
- Mazzoleni, O., & G. Ivaldi. (2022). Economic populist sovereignism and electoral support for radical right-wing populism, *Political Studies* 70 (2): 304–326.
- Meloni, Giorgia. (2014, 17 Temmuz). Trans mediterranean migration forum, Erişim adresi <https://www.aa.com.tr/en/europe/italy-premier-says-illegal-migrants-arc-enemies-of-legal-ones/3278002> (Erişim tarihi 20.10.2024)
- National Conservatism Conference. (2020, 3-4 Şubat). Speech at national conservatism conference, Erişim adresi <https://nationalconservatism.org/natcon-rome-2020/presenters/giorgia-meloni/> (Erişim tarihi 05.08.2024)
- Meloni, Giorgia. (2014, 23 Eylül). Speech at the Atlantic Council global citizen awards, Erişim adresi <https://www.governo.it/en/articolo/president-meloni-s-speech-atlantic-council-global-citizen-awards/26632> (Erişim tarihi 09.11.2024)
- Mingardi, A. (2023, 2 Ekim). The evolution of Giorgia Meloni, from opposition to government, *Politics*, Erişim adresi <https://www.gisreportsonline.com/r/evolution-giorgia-meloni/> (Erişim tarihi 15.08.2024)
- Mudde, C. (2019). *The far right today*, Great Britain: Polity Publications.
- Mudde, C. (2016). The study of populist radical right parties: towards a fourth wave, *Center for Research on Extremism, C-REX Working Paper Series*, No.1, Erişim adresi <https://www.sv.uio.no/c-rex/english/publications/workingpaper/Cas%20Mudde:%20The%20Study%20of%20Populist%20Radical%20Right%20Parties.pdf>
- Mudde, C. (2007). *Populist radical right parties in Europe*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Ozzano, L. (2021). Right-wing populism and religion the case of Brothers of Italy, *Canopy Forum on the Interactions of Law and Religion*, Erişim adresi <https://canopyforum.org/2024/10/11/right-wing-populism-and-religion-the-case-of-brothers-of-italy/> (Erişim tarihi 18.10.2024)
- Party Congress. (2017, 2-3 Aralık). Brothers of Italy congress: appeal to patriots, Erişim adresi <https://www.ilfriliveneziagiulia.it/giorgia-meloni-al-congresso-fratelli-ditalia-appello-ai-patrioti/> (Erişim tarihi 17.12.2024)
- Party Congress. (2014, 10 Mart). Speech to the party congress, in the name of the sovereign people, Erişim adresi <https://www.fratelli-italia.it/il-testo-integrale-del-mio-discorso-di-replica-al-congresso-di-fratelli-ditalia-alleanza-nazionale/> (Erişim tarihi 23.12.2024)
- Paxton, R.O. (1998). The five stages of fascism, *The Journal of Modern History* 70 (1): 1-23.
- Peters, B.G. (1991). *European politics reconsidered*, NY: Holmes & Meier Pub.
- Politico. (2022, 25 Ekim). Giorgia Meloni rejects fascism and embraces EU in first speech, Erişim adresi <https://www.politico.eu/article/italy-prime-minister-giorgia-meloni-fascism-eu-first-speech/> (Erişim tarihi 05.01.2025)
- Politico. (2023, 20 Nisan). I'm not racist, Italian agri minister says after white nationalist remarks, *Politico*, Erişim adresi <https://www.politico.eu/article/not-racist-italian-agriculture-minister-after-ethnic-substitution-comments-francesco-lollobrigida/> (Erişim tarihi 10.12.2024)
- Siddiqui, S. (2021). Racing the nation: towards a theory of reproductive racism, *Race and Class*, 63 (2):3-20.
- Sondel-Cedermas, J. (2022) Giorgia Meloni's new Europe: Europe of sovereign nations in the Brothers of Italy Party. İçinde J. Sondel-Cedermas & F. Berti (eds.) *The Right-Wing Critic of Europe: Nationalist, Sovereignist and Right-Wing Populist Attitudes to the EU* (ss.60-75). NY: Routledge.
- Speech in Piazza San Giovanni. (2019, 19 Ekim). Full speech in Piazza San Giovanni in Rome, Erişim adresi <https://www.giorgiameloni.it/2019/10/19/il-discorso-integrale-di-giorgia-meloni-in-piazza-san-giovanni-a-roma/> (Erişim tarihi 10.01.2025)
- Speech at per un Europa giovane, Transizione, demografica, ambiente futuro Event. (2024, 12 Nisan). Erişim adresi <https://www.governo.it/en/articolo/president-meloni-s-speech-un-europa-giovane-transizione-demografica-ambiente-futuro-event> (Erişim tarihi 23.11.2024)
- Speech on the Government Program. (2022, 25 Ekim). Speech on the government programme, Erişim adresi <https://www.governo.it/en/articolo/president-council-ministers-giorgia-meloni-s-parliamentary-address-government-programme> (Erişim tarihi 12.01.2025)
- Taggart, P. (1998). A touchstone of dissent: euroscepticism in contemporary Western European party systems, *European Journal of Political Research*, 33: 363-388.
- Taggart, P. & A. Szczerbiak. (2003). Europeanization, euroscepticism and party systems: party based euroscepticism in the candidate states of central and Eastern Europe. İçinde P. Taggart & A. Szczerbiak *Pan-European perspectives on party politics*. pp. 207-225, Brill Academic Publishing.
- Tajani, A. (2023, 21 Kasım). Speech at the parliament, Erişim adresi <https://www.reuters.com/world/europe/italys-meloni-talks-tough-migrants-while-opening-up-foreign-workers-2023-12-06/> (Erişim tarihi 09.11.2024)
- The American Conservative. (2021, 5 Mart). The patriotic opposition an interview with Giorgia Meloni, Erişim adresi <https://www.theamericanconservative.com/patriotic-opposition-an-interview-with-giorgia-meloni/> (Erişim tarihi 09.10.2024)
- The Art Newspaper. (2022, 23 Eylül). Italy's far right weaponises culture in the interests of nationalism. Erişim adresi <http://theartnewspaper.com/2022/09/23/italys-far-right-weaponises-culture-in-the-interests-of-nationalism> (Erişim tarihi 10.10.2024)
- The Guardian (2022, 14 Ağustos). The guardian view on Giorgia Meloni: repositioning Europe's radical right, Erişim adresi <https://www.theguardian.com/commentisfree/2022/aug/15/the-guardian-view-on-giorgia-meloni-repositioning-europes-radical-right> (Erişim tarihi 07.01.2025)
- The Manifesto of Brothers of Italy. (2013). The challenges for Italy. Erişim adresi <https://www.fratelli-italia.it/le-sfide-per-l-italia/> (Erişim tarihi 19.12.2024)
- Tocci, N. & L. Goretta (2023). Giorgia Meloni's Italy and Europe: ambitions and realities, Istituto Affari Internazionali, Erişim adresi <https://www.iai.it/sites/default/files/iaicom2344.pdf> (Erişim tarihi 10.01.2025)
- UN Speech. (2023, 23 Eylül). Speech at the 78th United Nations General Assembly, Erişim adresi <https://www.governo.it/en/articolo/president-meloni-s-speech-78th-united-nations-general-assembly/23621> (Erişim tarihi 07.11.2024)
- Vampa, D. (2023). Brothers of Italy: a new populist wave in an unstable party system. UK: Palgrave Macmillan.
- Van Dijk, T. A. (2008b). *Discourse and power*. Basingstoke and New York: Palgrave Macmillan.
- Van Dijk, T. A. (2015). Critical discourse analysis. İçinde D. Tannan, H. E. Hamilton & D. Schiffrin (eds.) *The Handbook of Discourse Analysis*, 2nd Edition, (ss.466-485). USA: John Wiley and Sons Inc, Bloomsbury Publishing.
- Vitali, L. O. (2023). A discourse analysis of Giorgia Meloni's femonationalist political communication, M.A Thesis, Central European University.
- Weyland, K. (2001). Clarifying a contested concept: populism in the study of Latin American politics, *Comparative politics*, 34(1): 1-22.
- Wodak, R. (2015). *The politics of fear: what right-wing populist discourses mean*, London: Sage
- World Congress on Families (2019, 30 Mart). Address to the world congress of families XIII, Erişim adresi <https://www.americanrhetoric.com/speeches/giorgiameloneworldcongressoffamilies13.htm> (Erişim tarihi 21.20.2024)

EXTENDED ABSTRACT

As the debate on Eastern–Western nationalism evolves into new dimensions, the rise of far-right politics in Europe offers new perspectives on Western nationalism. Civil nationalism, or political nationalism, put forward by Kohn as Western nationalism, remains European in origin, is based on voluntary principles, and aims to export its values, especially individual rights, to the outside world. However, a recent shift shows how nationalism has taken a more defensive ideology focused on protecting Europe rather than exporting its values. This transformation within the political discourse transcends the nation-state and has evolved from a political understanding of nationalism to a cultural one. This cultural *ius culturae*-oriented Western nationalism focuses on Western civilization, aims for its development, and does not limit itself only to a sole nation developing parallel to European integration. The purpose of this study is not to discuss East–West nationalism, but to note that the content of Western nationalism has acquired a cultural dimension rather than a political one. While its ultimate roots are analyzed through the lens of racist European imperialism, as exemplified by the famous discourse “The East is the East, the West is the West” (Anderson, 2001, p. 31), the present situation cannot be expressed with such sharpness. Far-right parties, such as the one analyzed in this study, have brought this discourse out from the shadows of intellectual discussions and into daily politics. Thus, understanding the far-right political shift is inevitable not only through examination of the East–West distinction

but also, and perhaps more importantly, on the basis of the situation the West has currently fallen into. This study focuses on the far-right Brothers of Italy party, which holds power in Italy. The inquiry attempts to understand the nationalist politics and rhetoric of the Brothers of Italy party, particularly the rhetoric of leader Meloni via a critical discourse analysis.

The issue of identity has become an increasingly prominent issue in Europe. Initially overlooked with the decline of European imperialism and the relative power of the West, the identity issue has left the region with no choice but to confront its many internal problems. The most important problem is that of migration and the anti-immigrant politics that has emerged as a result. It is worth considering Anderson's (2001) argument that "what will come out of these migrations, which identities will be produced, are extremely complex and largely unanswered questions." The fact that the problem is seen in almost all nation-states in Europe has led to the idea that the issue should be solved throughout Europe, and the fact that far-right parties constantly keep the issue on the agenda has also affected mainstream politics. This form of politics, prevalent across Europe, draws the attention and interest of the masses through varying degrees of nationalism, populism, and nativism, as described in the literature.

One of the most vocal political figures in the far-right movement is the current Italian Prime Minister Giorgia Meloni. Far-right parties seek support by incorporating their discourse into a broader European context, and when examined, it becomes clear that much of the far right is focused on building a counter-European narrative. Instead of situating both nationalism and conservatism at the national level, Meloni applies both concepts on a European level, emphasizing that Italian culture is fundamental to European civilization, thus reinforcing identity affiliation at the European level with reference to European civilization. These and similar explanations, while attempting to bring national identity and culture to the forefront, reveal that the existing national identity and culture are also nourished by European culture.

In a phase where rigid, homogeneous national identities are challenged, and even as post-nationalist visions emerge in Europe, anti-immigration parties are developing a cultural and religious supra-ethnic identity that points to the "other" in Europe. In addition to European integration, when it comes to defining Europeanness—examined in this study with reference to the West—the issue of "otherness" becomes apparent in the discourse surrounding the non-white, non-Christian population. The reason for this is that the lack of national uniformity leads to polarization and the re-categorization between "native" and "non-native," complicating the discourse.

The normalization of far-right politics in Europe, along with its emerging narrative, is gradually gaining support. The narrative is centered on *ius culturae* and is being transformed by Western nationalism. At this point, as in Italy, opposition to the concept of *ius culturae* has emerged as a reflex to protect Western identity. Far-right politics and the Brothers of Italy party analyzed in this study, present a counter-narrative with the mission of protecting the memory and past of Europe. The experienced struggle is not only about narratives, but about who has the right to remind and define what the "West" is. In Italy in particular, the intention of the far right is to establish and impose a narrative that opposes cultural hegemony. This narrative is not limited to Italy but is rather crafted with a "Western" rhetoric that encompasses all of Europe. The Brothers of Italy party and its president, Meloni, assert a protective and defensive position, repeating that they are in a struggle against those who do not adopt European values and corrupt its culture. By frequently touching upon concepts such as struggle, war, defense, and identity, they reinforce a nationalist narrative that is not limited to Italy but extends to Europe as a whole.